

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/ València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05

Any XII N.º 589

Setmana del 6 al 12
de gener del 1991

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"La providència i la
misericòrdia de Déu,
que ja tenia pensat
d'ajudar, en els temps
recents, el món que
s'ensorrava, va
determinar la
salvació de tots els
pobles per mitjà de
Crist."*

Sant Lleó, el Gran

AFINANT

La carta,
de sempre,
als Reis

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

Als Reis, des de fa quasi dotze anys, CATALUNYA CRISTIANA només els demana una cosa: esdevenir veritablement l'òrgan d'informació normal de l'Església a Catalunya. Que entri de debò, cada setmana, a totes les llars cristianes; que hi trobin naturalment ressò totes les entitats, totes les instàncies, tots els esdeveniments que configuren la realitat eclesial i eclesiàstica del nostre país; que els bisbats, les parròquies, els moviments i associacions, els ordes i congregacions religioses; les prelatures, es puguin assabentar a través d'ella els uns del què són i del què fan els altres; que els que, de fora estant, tanmateix ens miren i s'interroguen sobre nosaltres, hi trobin la resposta justa... etc. etc. Cada any ens en van concedint una mica d'aquest projecte mantingut tenaçment per tants. Ens el trobarem complert a la sabata enguany?

Epifania: dimensió universal del Nadal

L'Epifania, mot grec que significa manifestació, ens mostra la lluminosa dimensió universal del Nadal. El Fill de Déu es fa home per a tots els homes. Totes les civilitzacions, totes les cultures, totes les religions, totes les races, tots els pobles, estan cridats, en Jesucrist, a ser hereus del Regne de Déu. L'extraordinària narració evangèlica i catequètica dels mags, exemplifica aquesta veritat fonamental de la nostra fe: Déu vol que tots els homes se salvin. Déu vol que totes les històries personals i col·lectives arribin a la plenitud. Déu, una hora o altra, a través d'una multitud innumerable de camins interiors, ofereix a tota persona el seu Amor i la seva Salvació. Això sí, cal tenir el cor net i la mirada clara per descobrir en el firmament de la nit humana els signes del pas de Déu pel cor de totes les vides i de totes les històries. Cal, com els mags, acceptar coratjosament l'aventura de la fe, i tenir la llibertat ben disposada, alliberada de pors i d'egoïsmes, per esdevenir en qualsevol circumstància, capaços de creure, d'esperar i d'estimar.

Mil anys de la parròquia de Sant Andreu del Palomar

Des del passat mes d'octubre —tal com va informar el nostre setmanari en el seu moment—, fins al mes de novembre del 1991 se celebra amb tota solemnitat el Mil·lenni de la Parròquia de Sant Andreu del Palomar, de Barcelona. Els termes parroquials de la petita vila de Sant Andreu varen ser fixats per Borrell II en uns pergamins datats el 990.

CATALUNYA CRISTIANA, que ja va informar de l'acte inaugural del passat octu-

bre, se suma a la celebració d'aquesta commemoració amb un extens reportatge que publiquem a les pàgines centrals en el qual parlem del passat, present i futur d'aquesta parròquia.

El seu rector, mossèn Jaume Serrano, destaca la funció de servei al barri de la parròquia i el fet que molts feligresos participin molt activament en les activitats que s'organitzen a la popular barriada de Sant Andreu.

SUMARI

El Vaticà vol evitar la guerra del Golf.

Pàg. 7

80 diocesans treballen en les tasques de "Mans Unides" a Tortosa.

Pàg. 10

Inauguració d'un nou Monestir de Clarisses.

Pàg. 14

PEL FEBRER...

CANÀRIES

LES ILLES AFORTUNADES

Del 16 al 24 de febrer

LAS PALMAS DE GRAN CANARIA

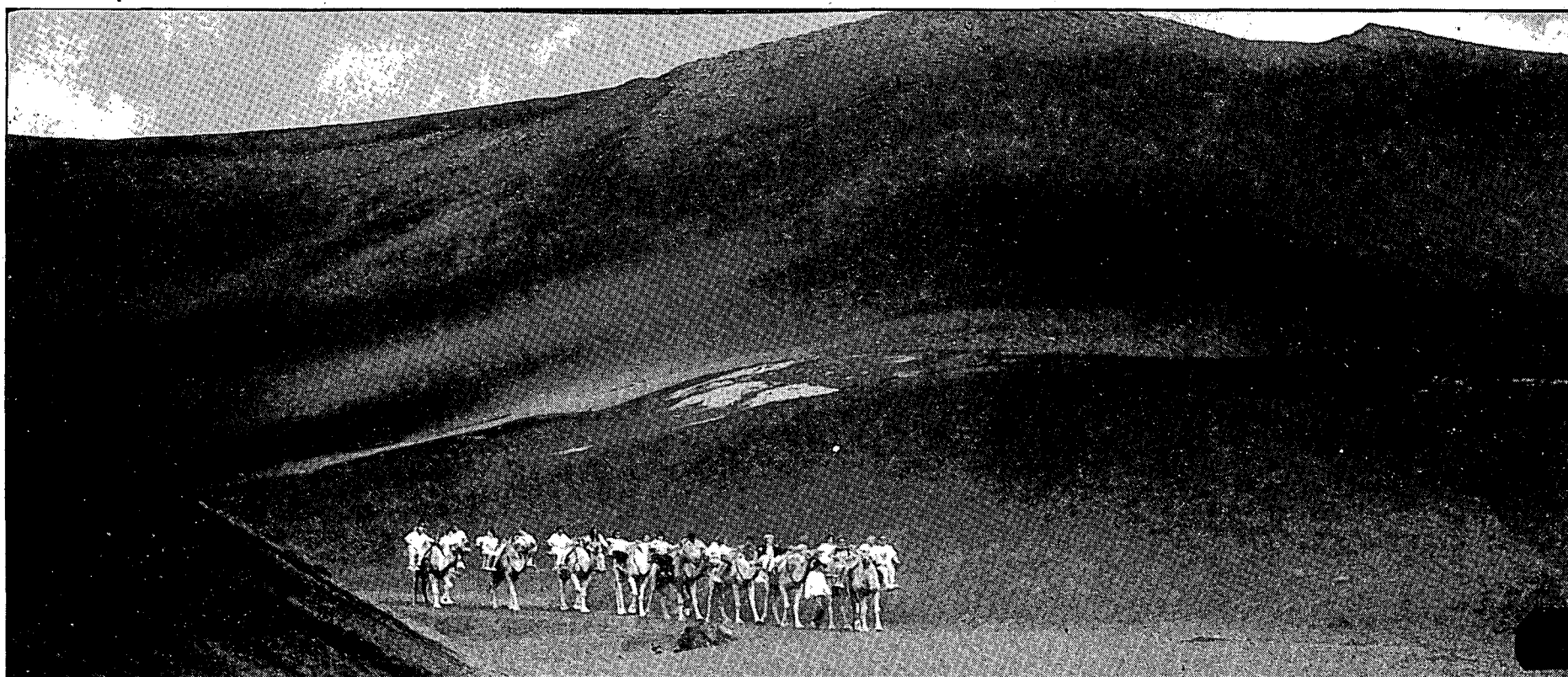
Telde • Cruz de Tejeda • Roque
Nublo • Teror • Arucas • Guía
• Gáldar • Agaete...

TENERIFE

Santa Cruz • Candelaria • La
Laguna...
Las Cañadas del Teide • vall de
l'Orotava • Icod-Garachicho...

LANZAROTE

Arrecife • Puerto del Carmen •
La Geria • Teguisse • Haria...
Parc de Tinanfaya • salines de
Janubio • Los Hervideros •
Mirador del Río • cova de Los
Verdes • Jameos del Agua...

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o personalment a l'Associació **AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"**

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT
PERQUÈ CATALUNYA CRISTIANA PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!
Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Espais religiosos a la televisió catalana

La Missa del Gall a TV-3 ha estat un encert. Abocar-se a les comunitats catòliques de l'Est, ara que tornen a la llibertat, és motiu de joiosa curiositat per a nosaltres. I d'estímul. Poden ensenyar-nos moltes coses aquells germans nostres que han viscut la més recent etapa de la història de l'Església —abans i després del Vaticà II— sota una obstinada persecució religiosa...

L'excel·lent realització d'aquesta transmissió nadalenca ens dona ocasió de parlar d'un tema sempre present en les nostres preocupacions: la presència de programes d'informació i de cultura religioses als nostres mitjans de comunicació i, molt especialment, a la petita pantalla.

Tothom estarà d'acord amb nosaltres si diem que la televisió pública ha d'estar al servei de tots els ciutadans i que aquests formen un amplíssim ventall de gustos, mentalitats i opcions diverses. De tant en tant es produeixen coincidències felices: un determinat programa assoleix una audiència majoritària, és a dir, aconsegueix de respondre a un ampli sector d'aquell ventall. Però normalment l'audiència es diversifica: els informatius, l'esport, els diversos gèneres musicals, els debats... interessin ara a un sector, ara a un altre. L'important és que tothom senti que la televisió pública està al seu servei, ac-

ceptant, lògicament, que també ho ha d'estar al dels altres.

Des d'aquest plantejament, podem preguntar-nos: com a catòlics catalans, rebem de la nostra televisió pública autonòmica un tracte raonablement equiparable al que ens dona en tant que possibles afeccionats a l'esport, o a la música pop, o al teatre o al cinema? Nosaltres pensem que, tot i alguns aspectes positius: retransmissions esporàdiques com l'esmentada i una presència força habitual de representants d'opinions cristianes a molts debats... la resposta global ha de ser negativa. Sobretot en dos aspectes que són els típics en aquesta matèria a totes les televisions europees: la retransmissió de la Missa dominical i els programes especialitzats.

Pel que fa a la Missa dominical el telespectador de Catalunya que vol seguir-la en la seva llengua compta, certament, amb una transmissió del segon canal de

TVE. Es tracta, però, d'una presentació pobre, comparada amb la que té lloc en llengua castellana al primer canal, i d'una certa monotonia pel que fa al marc i a les persones, sempre les mateixes, que hi intervenen. No creiem que l'existència d'aquesta transmissió, altrament valuosa, excusi la televisió catalana de presentar una retransmissió de la Missa dominical amb el nivell avui exigible. Quant a programes de caràcter religiós, en tenim un, "Signes dels temps" que iniciat amb una certa modestia ha anat augmentant en recursos i en capacitat d'iniciativa. Els seus realitzadors demostren capacitat per a convertir-lo, progressivament, en un bon programa religiós d'informació i d'opinió plural. Però... sembla que, com a les posades de Betlem la nit del primer Nadal; no hi ha lloc per a ells. Primer tenia lloc a una hora matinal d'audiència minoritària però, tanmateix, assequible. Ara ha anat a parar a una hora tan tardana del diumenge que, la majoria de vegades, quan s'emet ja som a la matinada del dilluns... I, a diferència d'altres programes, no es repeteix cap més dia.

Realment, i sense la més mínima ambició de concessions privilegiades, aquest tracte té proporció amb la presència de l'Església catòlica a la societat catalana?

Encara no havia acabat d'obrir la porta que la velleta se'm llançà als braços i em va prémer contra el seu cor mentre esclatava en un plor incontenible. "Ail pare, pare —deia—, vinc a demanar-li perdó perquè tal com m'he comportat amb vostè ha estat una vergonya, una vergonya. Però no cregui pas que no m'he preocupat per vostè, que jo preguntava per vostè cada dia al carnisser i als seus veïns, i tots em deien que vostè estava molt malalt, però que ja estava millor. I jo, miri, per no molestar, perquè no sóc ningú per fer-li perdre temps a una persona com vostè, però encara que no hagi vingut no cregui pas que no he pensat i resat moltíssim per vostè." Tot això dit sense parar, de correguda, sense que jo pogués desprendre'm d'ella per escatir qui era aquesta velleta que m'abraçava i que havia de donar-me gràcies i demanar-me perdó.

Quan finalment me'n vaig poder desprendre i preguntar-li qui era, tornà a plorar: "Però, ¿qui haig de ser? És clar, vostè no em coneix perquè només m'ha vist una vegada. Però jo sóc la Maria, la dona d'en Manuel". Confesso que continuava sense poder situar a la tal Maria i a tal Manuel. I quan ho vaig preguntar, ella tornà a abraçar-me: "Doncs quin Manuel pot ser, sinó el de la fruiteria,

que morí fa dos anys i que vostè ens va dir una missa per ell, i en el sermó va dir les coses més boniques del món, que jo mai no oblidaré i que encara em sembla que estic escoltant-les. Perquè jo sé que vostès s'estimaven el meu Manuel, i ¿com no haig d'estimar jo la gent que l'estimava a ell, a la meua joia? I és que jo ho dic sempre: hi haurà hagut persones que s'hagin estimat, però com el meu Manuel i jo, ningú, mai, mai. I és que vostè ho sap: jo li deia "la meua joia" i ell ho feia igualment amb mi. I "joia meua" continuo dient-li quan parlo amb ell, perquè jo li parlo com si encara estigués al meu costat, perquè no sé viure sense ell".

Mentrestant jo anava recordant i, en efecte, tornava a veure aquell dependent de la fruiteria on jo solia comprar. I recordava que, efectivament, els veïns del carrer l'estimàvem i que, quan va morir, li organitzarem una missa en la qual vaig parlar amb les paraules amables que ell es mereixia. Però res més havia fet per ell i per aquesta esposa seva que ara m'abraçava i no havia parat de plorar des que va entrar a casa meua.

J.L. MARTÍN DESCALZO

Vaig procurar animar-la perquè no plorés, però ella va replicar:

"Doncs miri, ha passat dos anys, i jo continuo plorant com el primer dia. Ploro, ploro, tant que les meves filles em renyen i em diuen que quan començaré a viure. Però, com no haig de plorar si em manca el qui era la meua única alegria? Vostè no ho creurà, però fins fa tres dies que no havia tornat a engegar la televisió. A mí la televisió em fa molta tristesa, perquè recordo quan la mirava amb ell, agafats de la mà com dos promesos. I miri, fa tres dies la vaig engegar perquè les meves filles em renyaven tot dient-me: "Però, mare, ¿no veu que el nen s'avorxeix només veient-la plorar?". I és que jo, ¿sap? tinc cura d'un nen. Tinc cura d'un nen que és el meu nét, i pobret ja té tres anys, i les meves filles em deien: "Si no és per vostè, faci-ho pel nen, que s'avorxeix. I per això vaig decidir-me a posar-li els dibuixos animats. Altra cosa no, perquè res no m'interessa dels altres, i el que jo voldria

és morir-me per tornar a estar amb ell. I el nen em diu: "Però, àvia, no plori, que l'avi és al cel, i vostè diu que allí s'hi està molt bé, i ell hi estarà molt content". I jo li dic: "ai, sí, sí, però ell era el meu cel, ell era el meu cel".

S'aturà un moment per plorar més de gust després, i continuà: "I ara m'ha de perdonar, perquè encara no li he dit a què venia, a part de demanar-li perdó. I és que jo voldria ser per a vostè alguna cosa ¿com es diu, útil o inútil?". Vaig explicar-li que útil és quan una persona fa un favor a una altra persona. I com escandalitzada va afegir: "Ah, no, favors no, que jo no ho faig com qui fa un favor, que a mi em surt del cor. El que vull és que vostè sàpiga que pot cridar-me pel que vulgui. ¿Que vol que algú li fregui els vidres? Doncs vinc jo i li frego els vidres, o el terra, o li netejo els metalls, o la plata, el que sigui, perquè jo vull fer quelcom per vostè i ser-li... ¿útil, ha dit?".

"Però Maria, —vaig dir—, si jo no vaig fer res per vostè". I ella, molt escandalitzada: "Que no va fer res, si va dir del meu marit coses que mai no es digueren! I, a més, va donar-me la seva targeta

per si jo necessitava alguna cosa. I no sap pas com em serveix aquesta targeta. Perquè l'ensenyó a qualsevol lloc i tothom diu: "Sí, Maria, el que vulgui, Maria; quan vulgui, Maria". Perquè a vostè l'estima tothom i jo haig d'estimar els que varen estimar el meu Manuel".

La velleta continuà parlant molta estona. I quan ja se'n anava vaig acompanyar-la a l'ascensor. I va dir-me: "Haurà d'ensenyar-me'n, perquè jo no entenc aquests trastos". Vaig dir-li: "Miri, esperi que es tanqui la porta i després premi la B." Aixecà els ulls plorosos: "Però és que jo no sé quina és aquesta lletra, com que sóc analfabeta". Vaig entrar amb ella a l'ascensor i, després de negar-se que jo baixés amb ella, vaig explicar-li que la B era aquella lletra que tenia com dues panxetes. "Ah!, sí, aquesta de les dues panxetes".

I mentre l'ascensor baixava, vaig ser jo qui va sentir els ulls plens de llàgrimes i qui va pensar: "El dia final, quan Déu posi els homes en les seves balances, quantes sorpreses tindrem!". Mentre aquests homes i dones ocupin els trons del regne que Déu té preparats per als seus pobres ¿no estarem nosaltres, els intel·ligents, pidolant a la porta perquè ens deixin entrar?

RESPIR

IRONIA

L'humor és bo, i molt bo de vegades, però la ironia pot ser francament devastadora. Podem dir coses belles carregades de malícia i amb molt mala intenció. Quan la paraula va acompanyada d'un posat innocent, la ironia es pot convertir en un ham mortal. De molt de temps m'havia semblat que la ironia havia de ser cosa poc recomanable, perquè sempre hi ajuntava unes ganes dissimulades de fer quedar malament alguna persona. Me'n vaig acabar de convèncer el dia que em van explicar el següent: en un grup de persones, un diu a un altre: "Jo sempre he estat un admirador de vostè!". Inflament de l'un, estranyesa de molts, cara d'innocència del qui ho havia dit. Finalment, quan l'admirat ja era fora, el comentari fatal, el cop de gràcia: "He estat sempre admirador de la seva ximpleria, no us penseu!". I esclafi en una riallada, que no m'estranyaria que tots acabessin corejant, perquè el qui reia era una persona respectable.

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya
Cristiana
EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutjar
Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera, Joan Carrera i Planas
Edita: Fundació Catalunya Cristiana
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgené
Diseny: Josep Samper i Aledo
Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 27 84 FAX - 215 28 05 08007 Barcelona
Impressora: Publiograf, S.A.L. Pge. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Resta d'Europa: 8.960 Ptes. □ Amèrica, Àsia, Àfrica i Filipines: 13.120 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 19.360 Ptes.

Setmana del 6 al 12 de gener del 1991

ARA MATEIX

He participat, recentment, en dues celebracions exequials molt diverses. Totes dues, però, en la seva diversitat, m'han fet reflexionar sobre la gran capacitat de consolació profunda i d'il·luminació interior que té la nostra litúrgia de la mort, quan és celebrada distesament i sense regateigs.

Va morir, el passat desembre, un antic company i amic meu, en Ramir Gual, capellà secularitzat de vida atzarosa i apassionada, de vegades contradictòria, sempre generosa. Li escaigué de viure la temporada més crítica del nostre clergat diocesà. A partir d'una voluntat evangèlica d'Església pobra i a l'abast dels pobres, evolucionà cap a una secularització de la pastoral que, a més d'una encertada renúncia de la riquesa i del poder mundà, tendia, perillosament, a emporir-se de signes litúrgics, de sentit del sagrat, d'elements pedagògics i, a la fi, d'alguns aspectes irrenunciabls del tarannà catòlic. Tot això, en l'ambient dels últims anys seixanta i dels primers setanta, anava unit a un admirable esperit de sinceritat, a molt de treball i a una vida austera i, fins i tot, dura. En Ramir no podia suportar el que considerava, sovint amb fonament, actituds mesquines i hipòcrites d'alguns sectors i optà per la secularització, enmig d'un procés que acabaria comproment, també, la seva fe. Felicitment, va aconseguir allò que molts desitgem per a tots els preveres que es troben en aques-

Sobre la litúrgia exequial

J. CARRERA PLANAS

tes circumstàncies: la possibilitat de refer la seva vida amb pau i amistat amb l'Església que han servit molts anys... El dia del funeral ens arribà una bona notícia: en l'últim tram de la seva vida havia recuperat la plenitud de la fe i va testimoniar-la amb el fervor apassionat característic d'ell. Així ho explicaren els seus condeixebles que concelebraren l'Eucaristia. Veient-los al voltant de l'altar i escoltant com cantaven, fins i tot, l'"In paradisum"... no podies evitar que el pensament volés, per contrast, cap a l'època de la secularització dràstica. Era palpable, tanmateix, que tots, els seus familiars i els seus amics, ens sentíem aconsolats i confortats amb aquella celebració.

Pocs dies després moria un ciutadà il·lustre, en Coll i Alentorn. A Santa Maria del Mar, de Barcelona, amb la presència de dos bisbes i un abat, la litúrgia exequial catòlica no estalviava cap dels seus elements. Resultava, també, con-

fortadora. Ens aconhortaven, sobretot, dues coses: veure juntes tantes i tantes persones de maneres de pensar diverses, cansats com estem dels excessos dels partidismes; i recordar que aquell cristià que enterràvem havia estat un perseguit per causa de la justícia, fins al punt de ser pres a la Model. Ja m'agrada que hi hagi mitres en les exèquies d'un catòlic que ha presidit el nostre Parlament, però encara m'agrada més de pensar que hi són per un ciutadà honest que ha estat perseguit.

Aquestes celebracions, expressives i plenes, alhora, de fe i d'humanitat, cadascuna al seu estil, de dues persones molt apreciades, em porten a una divagació malenconiosa: i els altres? Perquè no a tothom la nostra Església ofereix l'oportunitat d'unes exèquies com les que acabo de recordar. Segons on viu una família, els seus membres reben una atenció diferent a l'hora de la mort. Molts no poden ni passar per una església. Aquesta és una qüestió difícil que enllaça amb la de la distribució tan desigual dels recursos pastorals entre els centres urbans i les zones perifèriques de les nostres ciutats. Potser alguns han de minvar una mica a fi que d'altres puguin créixer... En qualsevol cas l'Església no pot deixar de tractar substancialment de la mateixa manera els seus membres més febles i desconeguts i els seus membres més amics o de més categoria social.

En la conferència de l'historiador italià Giuseppe Alberigo sobre "Els fruits del Vaticà II i les perspectives per a l'Església", pronunciada a la Facultat de Teologia de Catalunya, li fou preguntat si ell considerava la institució del Sínode dels Bisbes com a organisme eficaç per potenciar la col·legialitat episcopal. La resposta va ser mesurada i objectiva com tot el discurs: Des d'un punt de vista merament funcional, no sembla haver crescut gaire l'autonomia dels bisbes respecte de les decisions papals, però vist en profunditat, és molt impor-

tant que s'hagi creat un lloc on els bisbes de tot el món puguin parlar entre ells, interpellar-se, bescanviar experiències i recollir iniciatives. I això contrasta ostensiblement amb el clima d'individualisme que havia distingit abans l'episcopat catòlic, i la ignorància mútua dels problemes reals que tenien les diòcesis escampades arreu del planeta.

Penso que la resposta del professor Alberigo no sols

Repensant el Concili

JORDI BASSAS i RIBALTA

convida a l'optimisme, sinó que és una enèrgica impugnació a les postures de pessimisme i ressentiment dintre de l'Església. Perquè ve a dir que no es tracta, ara com ara, d'esbrinar fins a on poden arribar les relacions de dependència entre Roma i l'episcopat universal —qüestió de matís ideològic— sinó més aviat que els bisbes sàpiguen retrobar el seu paper autèntic dins del Poble de Déu —qüestió eminentment eclesiològica—, i la resta, en tot cas, ja es donarà com a conseqüència.

En el seu parlament, Alberigo va recordar com el Vaticà II havia accentuat el fet que tota cultura humana "té en si mateixa la capacitat de fer aportacions originals a l'experiència cristiana", i, com la *Gaudium et Spes*, en concret, afirma que entre la humanitat i l'Església hi ha una profunda solidaritat, i que els cristians —com el seu Senyor— no se sostreuen del compromís en la construcció de la societat. Però, potser el nostre professor hauria hagut de remarcar que, precisament perquè sempre havia estat així, l'Església sempre s'ha fet "còmplice" de les misèries i grandeses de cada època històrica de la humanitat.

Dic això, perquè considero

que una de les interpretacions viciades del Concili pot ser desvincular-lo de la pròpia tradició de l'Església, com si els documents conciliaris només tinguessin valor prospectiu; quan la realitat és que el Concili proclama no sols allò que l'Església ha de ser, sinó allò que l'Església és i ha estat sempre, però que les inevitables incrustacions històriques han impedit —i impedeixen— de copsar-ne clarament. En projectar la seva llum també sobre el passat, el Concili permet reinterpretar la història de l'Església de forma que esborra les fosques del solatge històric, i hi descobreix tonalitats tan maravoloses i imprevisibles com les que —per posar un exemple plàstic— estan sortint a la llum en la restauració de la Capella Sixtina. Una lectura diacrònica de la *Gaudium et Spes* revela que el diàleg Església-món ha estat una constant en tota la història, i que els conflictes han sorgit pel caràcter essencialment evolutiu de les estructures temporals, gràvides de pecat i alhora de valors evangèlics. Justament per això, els pecats històrics de l'Església no es poden desvincular dels pecats del seu món contemporani —sense diàleg, això no hauria estat possible.

El Concili Vaticà II es correspon amb aquell canvi cultu-

ral general que —com diu Alberigo— "Joan XXIII havia pressentit al començament dels anys '60", i que arriba a la seva eclosió en la protesta del '68. Diagnòstic correctíssim, perquè el Vaticà II és la resposta eclesial a la crisi de la Modernitat que, ja en aquella època, s'anunciava de totes bandes. Una crisi que afecta l'estructura mateixa de l'Estat com a entitat fagocitadora de la societat civil. Perquè, si Trento havia significat l'adaptació —a contracor— de l'Església a la nova era de les monarquies absolutes i de l'Estat centralista, "el Vaticà II torna a posar els ulls en les tradicions pretridentines i els ferments que provenen d'esglésies distintes de la romana" (Alberigo), cosa que traduïda al llenguatge secular vol dir una desestatalització efectiva de les esglésies locals i un retrobament amb la societat civil.

És en aquest punt on ateny la seva màxima importància el Sínode dels bisbes. Enfocar el tema des del punt de vista de les competències respecte del primat del Papa, seria —a parer meu— reprendre un llenguatge abandonat pel Concili. Perquè, amb independència del criteri que pugui tenir el Papa actual sobre les competències del Col·legi episcopal, l'important és la pervivència de l'organisme creat, que, per llei de vida, haurà de sobreviure el mateix Papa. Per tot això, comparteixo el franc optimisme del professor Alberigo respecte al futur de l'Església.

ACUDIT

Rondalla nadalenca

Dos dimoniets en uns "pastorets" inèdits

Em consta de molt bona tinta que el Dimoni gros, vull dir el dimoni de debò, aquell que Sant Miquel va apallissar abans que el món fos món, i que Jahvè, des del primer Nadal, té lligat amb una cadena molt gruixuda en el fons de l'Avern, li va arribar a les orelles que en un tall de món dels mortals, anomenat Catalunya, representaven una paròdia, cada any, quan començava a fer fred, i es burlaven d'ell i de tot l'Infern.

Naturalment, que es referia als "pastorets" en què un dels esdeveniments més sonats i aplaudits, és la derrota infernal davant del Portal de Betlem i que cada any es commemora, amb refilets de cants angèlics.

I el Dimoni gros va enviar a la Terra dos dimoniets bessons, iguals com dues gotes de fang. Però, per pega, l'any que el Dimoni gros va fer pujar els dos missatgers a la terra, va escaure's, justament, el Nadal del 1936.

I, naturalment, trobaren tancats tots els locals de teatre que, cada any, per Nadal, segons confidències terrenals, estovaven el banyeta.

En aquests teatres, els decorats jeien en desordre i amuntegats a les escombraries, juntament amb restes de confessoris i altars mig socarrats, i imatges mutilades.

En el Nadal del 1936 i el dels dos anys que seguien, no hi hagué

a Catalunya ni "pastorets", ni misses de gall, ni pessebres, ni cançons nadalenques, perquè totes aquestes "falòrnies clericals" la Revolució de color vermell les havia desterrades de pobles i de ciutats, en bé del progrés i de la cultura del proletariat.

I fins els vestits d'àngels, de pastors i de "dimonis" dels pastorets feren la mateixa fi que les casulles i els roquets dels capellans; la fogaina "antifeixista" (?).

Després, els dos dimoniets que no havien fet mai turisme, veieren, mig espantats, a la claror de la lluna, un gegant quiet, sense ninetes als ulls, i que semblava que plorava.

Era el campanar de la parròquia, sense campanes. Què sabien aquells pobres dimoniets! S'hi acostaren a poc a poc, i com que

s'adonaren d'un petit finestral obert, s'hi enfilaren, fent-se esqueneta.

A dintre tot era negre i fumet com l'antesala de l'infern. I feia una pudor de socarrat, que els recordava a casa seva.

Però heus ací que uns "milicians", armats fins a les orelles, que feien guàrdia, a la nit, en defensa de la seguretat de la Causa revolucionària, varen veure aquells dos personatges estranys i peluts que trapassejaven pel voltant de l'edifici que abans era "església parroquial" i ara la Revolució del juliol havia "desconsagrat" i convertit en un magatzem de llenya "col·lectivitzada" i "requisada", els dos mots més populars i "antifeixistes", especialment si es jugaven en els cellers de les famílies faccioses, on guardaven per-

nils, llonganisses i la bóta del racó.

Els milicians portaren els dos dimoniets a l'Ajuntament, i un de petit i geperut que devia ser l'Alcalde, va preguntar als detinguts; —Qui sou vosaltres, mecàgum...

—Aquest és dels nostres —digué un dimoniet a l'orella de l'altra banyeta—. En lloc de "cagar-se" amb el dimoni, s'embruta amb Déu.

—Són uns espies! Uns traïdors a la Causa del Poble! —els acusà un milicià que portava un mocador vermell al coll i una guerrera que devia haver requisat, i que li venia dues canes grans.

—Expliqueu-nos d'on veniu i què feu aquí? —els preguntà un altre milicià que cenyia una pistola descomunal, llarga de la cintura a la bragueta.

—Venim de l'infern! —contestaren els dos dimoniets, amb tota la innocència (?). —I volíem veure els "pastorets".

—Són bojos! —cridà l'un.

—Estan borratxos! —digué un altre.

—No. Són dos frares disfressats de carboners. Al cementiri i afuselleu-los —ordenà un milicià que mirava guenyó.

—Perdoneu, camarades! —contestaren els dos dimoniets, plorosos—. Jo i el meu company som innocents. Us jurem per Belzebú, que nosaltres no hem cremat aquella església. No som tant dolents,

encara!

—Què diuen, aquests mal nascuts? Fills de mala mare! —vociferà el milicià de les patilles llargues, que semblava el President del Tribunal Popular. —L'església la varem cremar nosaltres, i amb molta honra! I també totes les capelles del voltant!

—Maleïdes siguin les banyes ensucrades! —exclamaren, llavors, els dos dimoniets, enfadats com dos bitxos vermells. —Així qui són els dimonis de debò? Vosaltres o nosaltres?

A dintre de l'Ajuntament s'organitzà un rebombori de pistoles i de fusells que féu feredat.

Els dos dimoniets, d'un bot, saltaren el carrer pel balcó, i els milicians baixaren les escales a tomballons, al seu darrera, perseguint i disparant als espies misteriosos.

Però al temps de dir "salut" els dos dimoniets desaparegueren enmig d'un núvol de fum negre, que feia pudor de llumins cremats.

Els del Comitè corregueren tots els carrers i carrerons del poble, es cagaren amb tots els sants que hi havia a "missa" abans de posar-hi llenya, dispararen a tort i a dret, i el resultat fou dos gossos morts, una vaca ferida i una mula coixa.

I els dimoniets encara corren...

FRANCESC A. PICAS
Del llibre "L'OMBRA DE DÉU"

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf International (adherida a la UNESCO)

TU TAMBÉ POTS SER "MARE SOS"

...en una "ALDEA INFANTIL SOS": obra basada en els següents quatre principis:

Una mare... que amb el seu amor i les seves atencions recupera físicament i emocionalment l'infant abandonat.

Uns germans... a totes les cases hi viuen infants de diferents edats i sexes.

Una vida integrada en la societat... com els altres infants van a l'escola de la seva localitat i juguen amb ells, riuen i són feliços.

La "mare SOS" s'ocupa de 7 o 8 infants i administra la casa que li ha estat assignada.

Oferim:

- Una llar equipada en una Aldea Infantil SOS.
- Pressupost mensual per a la llar.
- Suport social i psicològic.
- Contracte de treball: sou + S.S., vacances, etc.

Es requereix:

- Edat entre 28 i 40 anys.
- Ser soltera o vidua sense fills.
- Vocació maternal i capacitat de llurament.
- Aptitud per organitzar i administrar una casa.

Si hi estàs interessada truca, si et plau al tel.: (93) 417 75 39

Joan Pau II als participants en la Conferència internacional sobre la ment humana

El malalt mental ens ajuda a comprendre la llicó de l'amor

Aquesta trobada promoguda pel Pontifici Consell per a la pastoral dels agents sanitaris reafirma la viva atenció amb què l'Església segueix els problemes de la sanitat i la salut" manifestà el Papa als participants en la Conferència internacional sobre "la ment humana" que es va celebrar a Roma. Publiquem els paràgrafs més importants del discurs que els va adreçar:

La línia del pensament cristià és constant i coherent en associar estretament l'elevació de la ment humana a una intervenció divina especial (cf. Gn 1,26). "Déu, creador i pare nostre —explica Lactànci— va donar a l'home la consciència i la intel·ligència a fi que quedés de manifest que nosaltres som engendrats per Ell, que és intel·ligència, consciència i raó". (De opificio Dei, I, 1-2). Per altra part, ¿No és veritat que l'home, precisament en virtut de la potència de la seva ment, arriba a Déu? Travessant els límits de l'univers, no solament arriba amb seguretat a Déu, sinó que també pot entrar en comunió amb ell a través de l'oració.

L'amor està per damunt de la informàtica i la cibernètica

Avui es parla "d'intel·ligència", al·ludint les extraordinàries possibilitats dels "cervells electrònics". En canvi, convé recordar que en la base de la informàtica i de la cibernètica hi ha la dada superior de la intel·ligència humana que, precisament pel seu caràcter espiritual i per la conseqüent impossibilitat de reduir-la únicament als fenòmens físico-químics, en l'acte de comprendre jutja lliurement, en el d'entendre també pot escollir, i en el de conèixer entreveu el seu últim destí.

Però, per a la recta maduració i el desenvolupament harmònic de la ment humana i, per tant, per a la plena salut mental del subjecte, tenen gran importància també les relacions socials. L'amor és l'element mitjancer d'una síntesi positiva entre ment i vida social. Sense l'amor, la intel·ligència humana és estèril i freda i acaba, de ma-

nera inevitable, per tornar-se àrida.

El diàleg interdisciplinari d'altíssim nivell, l'intercanvi de coneixements i experiències, les hipòtesis constructives que heu formulat durant aquesta conferència tan representativa de les diferents ciències que enfronten l'estudi de la ment humana, no deixaran d'afavorir una major sensibilitat, individual i social, respecte a la gran i complexa problemàtica lligada a aquest tema.

Amb l'aportació convergent de la farmacologia moderna, de la medicina, de la psicologia i de la psiquiatria, es van obtenir teràpies amb bons resultats, que cada vegada tenen més àmplies aplicacions. També per als problemes relacionats amb la difosa perllongació de la vida es varen realitzar en aquests anys, per sostenir l'eficàcia de la ment humana, conquestes farmacològiques i psicoterapèutiques de gran importància.

Aquest esforç lloable de la ciència produirà fruits més abundosos, com més viu sigui el convenciment que l'origen diví de l'home fa de tota la família humana una comunitat de germans unida pel vincle de l'amor recíproc.

Una teràpia que correspon a la dignitat de la persona humana

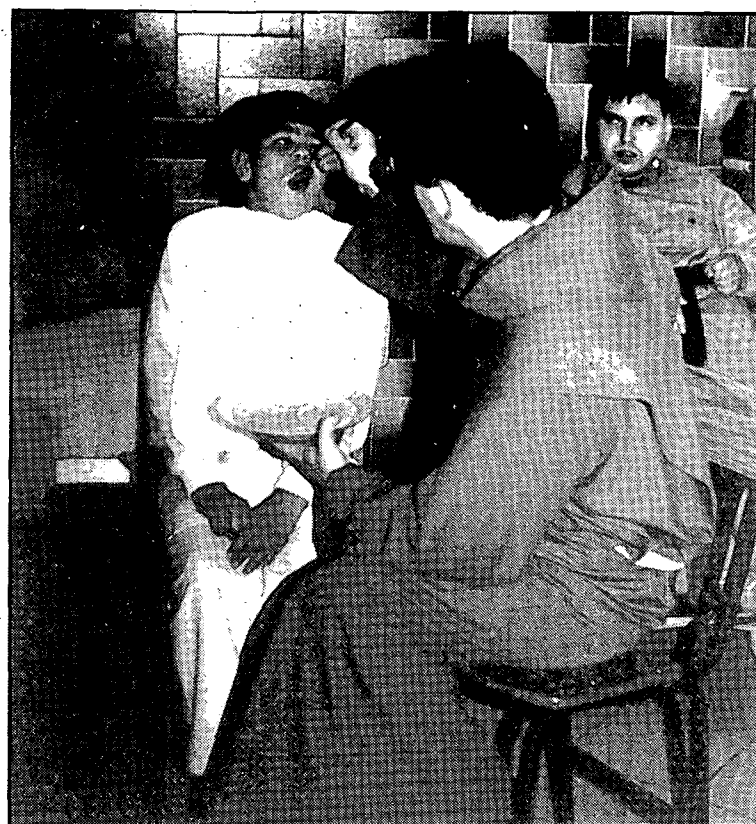
Ha de quedar clar que els malalts mentals tant per si mateixos, com per la societat i, de manera particular, per a l'Església, són malalts com els que es veuen afectats per qualsevol malaltia. Els ancians, posseeixen capacitat qualitativa i energies, fruit també de la seva experiència que constitueixen una autèntica riquesa per a les categories socials més joves.

Moltes malalties mentals són induïdes molt sovint —i a gran escala, com ho demostren dades estadístiques irrefutables— per antigues i encara no superades condicions de misèria, desnutrició, manca higiènic-sanitària, degradació ambiental etc. I, malauradament, quan es té consciència d'aquestes situacions insostenibles, es veu que manquen les estructures i el personal per començar l'adequada prevenció i la teràpia eficaç, amb la finalitat de dur a terme una assistència com correspon a la dignitat de la persona humana.

Els religiosos pel seu carisma assisteixen els malalts mentals

L'Església que mira a tots els que sofreixen amb la mateixa intenció i amorosa sol·licitud, invita a donar preferència en l'assistència als que, a causa de determinades malalties, corren el risc d'una més gran marginació i aïllament. L'Església adreça aquesta invitació especialment als ordes i congregacions religioses masculines i femenines que pel seu carisma institucional assisteixen els malalts mentals, sobretot els greus. Al mateix temps que els agraeix el gran bé realitzat en aquest àmbit, els exhorta a perseverar amb renovat impuls en aquest servei delicat i nobilíssim.

L'Església expressa la mateixa estima i interès als sacerdots que

El carisma dels franciscans de la Creu Blanca és atendre i assistir els malalts mentals profunds.

es dediquen a aquest apostolat, a les associacions, als grups de voluntariat, als moviments eclesials i a tots els que realitzant una elecció veritablement cristiana, assumeixen aquest meritori compromís.

Als pares de malalts minusvàlids

Adreço uns mots especials d'estima i afecte a les famílies que provades durament per la malaltia mental d'un dels seus membres, accepten assistir-lo amb amor, però viuen aquesta dolorosa situació amb una discreció humil i una força de coratge excepcional.

Si el sofriment és un misteri, també ho és de manera especial quan afecta les facultats més nobles de l'home, i sobretot la seva ment. Aquest misteri quan ens inclinem humilment al seu davant,

ens invita a comprendre la llicó de vida que ens duu a fer el bé amb el sofriment i a fer el bé al qui sofreix (cf. Salvifici doloris, 30). Tota la malaltia, directament o indirectament, ataca la ment humana, que és el centre del sentit i l'enteniment de la persona. Il·lustres senyors, permeteu-me que m'adreci en aquest moment amb afecte molt viu a tothom que per la disminució de les seves facultats físiques, per la seva edat avançada o la seva condició de malalts terminals, coneixen moltes experiències que debiliten, fins i tot d'una manera molt greu, les seves facultats mentals. Tant de bo que el vostre estudi i la vostra investigació pel que fa a aquesta nobilíssima part de l'home tinguin sempre per objectiu la persona en la seva integritat, ja que res d'ella no pot ser totalment salvat, si l'objectiu no és la totalitat del seu ésser.

FILTRANT LA NOTÍCIA

El soldat que va matar a mossèn Joan Alsina

Segons informa el periòdic "El punt" de Girona (9-XII-1990), el Parlament de Xile acaba d'aprovar una moció que reconeix que el capellà de Castelló d'Empúries (Girona), mossèn Joan Alsina i Hurtós va ser assassinat en aquell país per l'exèrcit de Pinochet l'any 1973, i reivindica i enalteix el seu treball en l'aspecte religiós i social.

Ara, un altre capellà missioner, també de Girona, mossèn Miquel Jordà, ha publicat un llibre: "Cura obrero asesinado en Chile", que recull dades impressionants sobre les últimes hores de mossèn Joan Alsina. Cal dir que mossèn Miquel Jordà havia col·laborat amb mossèn Alsina.

Després de molts passos, mossèn Jordà —explica en el seu llibre— ha aconseguit dialogar amb el mateix soldat que, per mandat de l'autoritat militar, dugué a terme l'execució de mossèn Alsina. Una versió molt distinta de la que corria fins ara.

"El dia 16 d'agost d'enguany vaig trobar-me amb el susdit soldat —escriu mossèn Jordà—. Al principi m'ho negava, però després els sentiments interns el van traïr, sobretot quan li vaig deixar llegir la carta dels pares de mossèn Alsina, que deien que els agradaria saber el nom del que havia mort el seu fill per dir-li que el perdonaven. El soldat va llegir

dues o tres vegades la carta i es commogué profundament. Quan li vaig ensenyar la fotografia del meu company sacerdot assassinat, va dir: Es ese. Després, en veure la fotografia del pont d'un riu, va afegir: Ahí es donde yo maté a Juan".

Mossèn Jordà diu que el soldat li explicà amb detall com l'havia mort, sense embenar-li els ulls, perquè Alsina li havia demanat que no ho fes per poder-lo perdonar.

Poc temps després del martiri i la mort de mossèn Joan Alsina aparegué un llibre, "Xile al cor", que és una biografia del missioner assassinat i que tingué gran difusió, però que el seu autor no havia pogut esbrinar els detalls d'aquestes revelacions d'última hora que ens ofereix mossèn Jordà.

Faran sant mossèn Joan Alsina i Hurtós? El mateix mossèn Miquel Jordà respon:

"El poble de Xile ja el venera, i més ara, en conèixer aquest testimoni, donat que Joan Alsina va fer com Crist, perdonar els qui el mataren i estar sempre al costat dels pobres i assistint els malalts d'un hospital. Aquí fou on precisament anaren a buscar-lo, i assassinar-lo al despoblat. El seu cadàver aparegué sota el pont d'un riu.

FRANCESC GAMISSANS

**CASA
GAY**

Servei de lloguer per
a festes i banquets.
Cadres, taules,
cristalleria, vaixel·la, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

Ha desplegat sobre això una intensa actividad diplomàtica

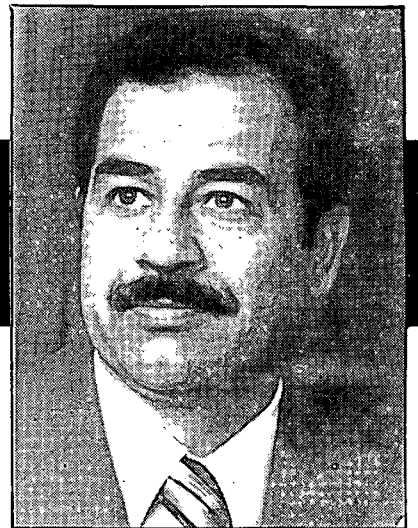
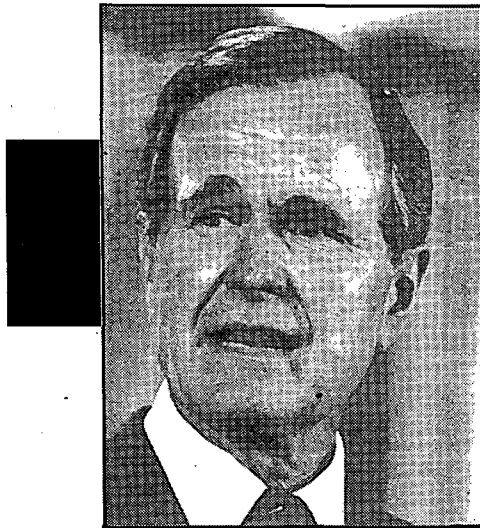
El Vaticà vol evitar la guerra en el Golf Pèrsic

“Les coses van encarrilant-se pel camí de la negociació pacífica. Avui podem dir que no hi haurà guerra i que la negociació serà el camí de la pau. Naturalment hom no pot preveure mai decisions boges o fora de raó». Amb aquestes paraules monsenyor Jean Louis Tauran, en la seva presa de possessió com a nou secretari d'Afers Públics de l'Església, definia la situació diplomàtica actual en relació amb la crisi del Golf. ¿D'on li arribava al ministre vaticà d'Afers Exteriors aquest optimisme?

Des del primer moment de la crisi l'esperança del Papa i dels seus diplomàtics era que no s'arribés a una decisió de guerra. Més que una “posició” política veritable era una “esperança”. Les paraules del Papa durant del seu viatge a Àfrica, mentre tenia lloc la invasió de Kuwait per part l'Iraq, foren de condemna de l'ús de la violència. Però si es tractava més d'una “declaració de principis morals”. Com en altres crisis, el Papa s'inclinava pel camí de la negociació com a única canalització de la pau justa i veritable. En altres cinc ocasions, el papa declarava públicament el seu suport al camí de la negociació.

Durant els darrers tres mesos, la diplomàcia vaticana ha estat treballant per sondejar els camins d'una negociació que allunyés el perill de la guerra. No era fàcil.

Tanmateix, el Vaticà ha usat tres tecles que han produït tota una simfonia de pau: els catòlics iraquians (no cal oblidar que el ministre iraquian, Tarek Aziz, és catòlic), els catòlics palestins i Mikhaïl Gorbtxov. Els bisbes iraquians han treballat perquè el Vaticà donés suport a les seves tesis en les cancelleries del món: no hi havia hagut mai tants bisbes iraquians en visita al Vaticà i alhora rebuts pel president Saddam. Per als catòlics bisbes iraquians era claríssim com el sol que l'annexió de Kuwait no solament no era una invasió, sinó una recuperació d'un tros del sol de la pàtria, arrencat pels interessos de les potències colonials a la unitat de l'Iraq. Les conviccions dels catòlics iraquians van fer efecte en els diplomàtics del Vaticà i sobre el Papa que té un gran sentit de l'amor pa-

triòtic. De fet, els bisbes catòlics iraquians estan fent un paper com d'intermediaris i missatgers de pau. Mai des de la invasió musulmana l'Església caldea havia jugat un paper tan protagonista.

Sobre el paper del patriarca de Jerusalem, monsenyor Hilarion Ca-

salem, monsenyor Hilarion Capucci, desterrat pels israelians, les cròniques dels dies passats estaven plenes de les seves gestes com a mitjancer i amic de Saddam Hussein. Els palestins han lligat la sort del seu poble a la de Saddam: tan il·legítima és la invasió

de Kuwait com la dels territoris palestins per Israel. Ara amb Kuwait, el món s'ha mogut; abans amb la tragèdia palestina, no. El camí de la negociació internacional el problema palestí. I també els palestins són escoltats des dels temps de Pau VI al Vaticà.

Documents del Concili

Constitucions

- “Lumen Gentium” (21-11-1964). Votants 2.156. Vots favorables, 2.151. Vots contraris, 5.
- “Dei Verbum” (18-11-1965). Votants 2.350, favorables 2.344, contraris 6.
- “Sacrosanctum Concilium” (5-12-1963). Votants 2.152, favorables 2.147, contraris 4, nuls 1.
- “Gaudium et Spes” (7-12-1965). Votants 2.391, favorables 2.309, contraris 75, nuls 7.

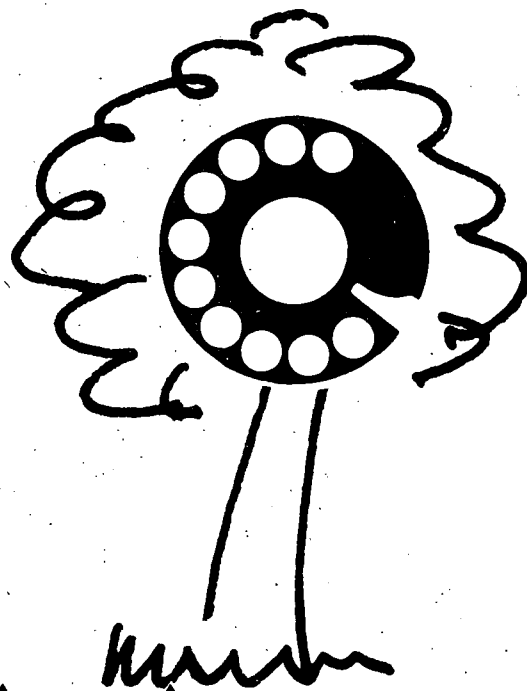
Decrets

- “Christus Dominus” (27-10-1965). Votants 2.322, favorables, 2.319, contraris 2, nuls 1.
- “Presbyterorum Ordinis” (7-12-1965). Votants 2.394, favorables, 2.390, contraris 4.
- “Perfectae Caritatis” (28-10-1965). Votants 2.325, favorables 2.321, contraris 4.
- “Optatam totius” (18-10-1965). Votants 2.321, favorables 2.328, contraris 3.
- “Apostolicam actuositatem” (18-11-1965). Votants 2.342, favorables 2.340, contraris 2.
- “Orientalium Ecclesiarum”. (21-11-1964). Votants 2.149, favorables 2.110, contraris 39.
- “Ad Gentes”. (1-12-1965). Votants 2.399, favorables, 2.394, contraris 5.
- “Unitatis Redintegratio” (21-11-1964). Votants 2.148, favorables 2.137, contraris 11.
- “Inter mirifica” (5-12-1963). Votants 2.131, favorables 1960, contraris 164, nuls 7.

Declaracions

- “Dignitatis Humanae” (7-12-1965). Votants 2.384, favorables 2.308, contraris 70, nuls 6.
- “Gravissimum educationis”. (28-10-1965). Votants 2.325, favorables, 2.290, contraris 35.
- “Nostra aetate” (28-10-1965). Votants 2.310, favorables 2.221, contraris 88, nuls 1.

Endrecem Catalunya

(900) 30 12 24

Col·labori ! truqui al telèfon verd:

Un telèfon obert
a la participació i a la informació ciutadana
per a fer de Catalunya un país on viure.
Protegir el medi ambient és cosa de tots!

Generalitat de Catalunya
Departament de Política Territorial
i Obres Públiques
Direcció General de Medi Ambient

MEDI
AMBIENT

RECÉS ESPIRITUAL SOBRE LES LECTURES BÍBLIQUES DEL DIUMENGE EL BAPTISME DEL SENYOR (FESTA). - El divendres dia 11 de gener de 8'30 a 9'30 tarda a la Parroquia de Betlem, Rambles Carme, tindrà lloc un recés espiritual sobre les lectures bíbliques del diumenge dia 13. Començarà a les 8 amb l'Eucaristia, i a continuació el recés. Dirigirà el Pare Raimon

Negre, S.I. Per qualsevol consulta tel. 340 75 05.

Centre Cristià dels Universitaris. CCU. - Dia 11 de gener, divendres, a les 20 h., **TEMA D'APROFUNDIMENT TEOLÒGIC**, "Què és el més enllà?", a càrrec de Juan Noemi, professor de la Universitat de Santiago de Xile, i professor convidat per la Facultat de

Teologia de Catalunya. - **Dia 15 de gener**, dimarts, a les 20 h., **XERADA-COL-LOQUI**, reflexió sobre "Las jornadas por la vida y la paz en Guatemala", a càrrec de Mariona Chàvarria, representant del CCU a les jornades, i Llorenç Olivé, representant de Justícia i Pau. - **Dia 18 de gener**, divendres, a les 21 h., **VÍDEO-FÓRUM**. Iniciem el cicle de "Cinema i relacions humanes", amb la pel·lícula

"Amistades peligrosas", dirigida por Stephen Frears l'any 1988. - **Dia 22 de gener**, dimarts, a les 20 h., conferència, "Església i societat" (al voltant del document sobre la moralitat pública de la Conferència Episcopal Espanyola), a càrrec d'Antoni Nel-lo, professor de l'Institut de Teologia de Barcelona i consiliari diocesà del MUEC. - **Dia 27 de gener**, diumenge, a les 17 h., **TEATRE**. Adaptació teatral de l'assaig religiós, "Job, el teòleg" (Premi Francesc Eiximenis 1989), d'Antoni Ben-tú. CCU, c/ Villarroel, 81, tel. 323 33 68.

tres cursets monogràfics sobre: **Simbologia i Celebració** (dies 14, 21, 28 de gener i 4 de febrer), a càrrec de Josep Codina. - **Festes i Celebracions**: Quaresma i Pasqua (dies 5, 12, 19 i 26 de febrer), a càrrec d'Ignasi M. Corominas. - **El Còmic al servei de la Catequesi** (dies 11, 18, 25 de febrer i 4 de març), a càrrec de l'Antoni Dauí. Durant aquest trimestre es realitzen les projeccions periòdiques de videogrames i muntatges per als que durant el primer trimestre han fet els cursets sobre aquesta matèria. Segueixen també les trobades sobre formació permanent. L'Escola Àudio-Visual es troba a l'edifici del Seminari (c/ Diputació, 231, tel. 254 18 98).

UNA VEU EXULTANT

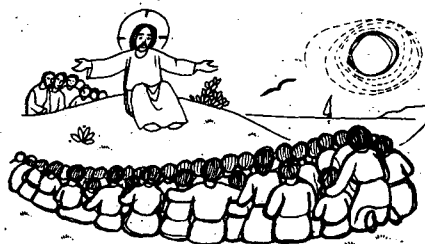
La vostra Paraula

Cançonner

Cassette

2. Ens passa de pressa el viure en el món i amb res del que fem no ens hem d'encallar. Jesús va al davant, —no errem el camí—, que a dins del seu Regne ens vol aplegar. *Estaré sempre...*
3. Qui creu l'Evangeli, anunci joïós, tot ell es renova i marxa segur. Tindrà entusiasme, pau i perdó i amor que treballa i fa com Jesús.
4. Ens hem d'apartar dels ideals buits: estem en el món però no som del món. Generositat i entrega total uneixen amb Déu, amb Déu que és a prop.
5. L'Església amb Maria estima Jesús que ha mort en la creu i ha ressuscitat. Entorn de la taula el pa és plenitud, presència de Déu, consol dels germans.

tes Una veu exultant agraden molt, també al PÚBLIC EN GENERAL.

Lletra i música: Mn. Josep Soler. **Il·lustracions:** P. Oriol Diví, monjo de Montserrat.

Venda a les llibreries religioses.

Altres cassettes i cançons: (Cançons infantils per als REIS). D'INFANTS (Cançons per al poble): 1 cançonner amb 3 cassettes: A, B, C i TOCATIMBAL: 5 cançons i 5 cassettes amb les millors cançons populars catalanes cantades per infants i orquestrades pel mestre Manuel Oltra.

Cançó del DIUMENGE III de durant l'any. (Del cançonner i cassette núm. 1b. - **Una veu exultant**). Cant d'entrada, de comunió o final. Útil en altres diumenges.

Text: L'Evangeli, 'anunci joïós, La Bona Nova (Evangeli). Apartar-se dels ideals buits, convertir-se (1a. lectura). Passa de pressa el viure en el món (2a. lectura). Vós que estimeu tant, em salveu (Salm).

En 4 cançonners i 4 cassettes, tot l'any B. Cançons a l'entorn de la Litúrgia de la Paraula de cada diumenge o festa i tanmateix útils en altres ocasions. Els casset-

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

NOIA de 27 anys, soltera, amb domini del català i l'anglès, parlat i escrit busca feina que impliqui contacte amb el públic. Únicament matins. Truqueu al tel. 245 23 81 (tardes).

VENC estufa de gasoil com nova. Bon preu. Tel. 798 47 61 de 5 a 8.

BUSCO noia o Sra. per tenir cura d'una nena petita i casa, matins o tardes. Preferentment de parla catalana. Tel. 209 81 58.

NOCES orgue i soprano. Tel. 775 03 45.

NOIA catalana de 36 anys desitja conèixer jove solter de 35 a 44 anys, amb fins matrimonials que visqui a Barcelona. Truqueu de 9 a 11 nit a Maria-Lluïsa. Tel. 236 43 40.

ES NECESSITA un matrimoni jove per fer de cuiners en una casa de colònies de Calafell. "S'ofereix un sou fix (home) i un de 6 mesos l'any (donà) o viceversa", possibilitats de viure a la casa de colònies o en un apartament. Tel. (93) 430 16 06. Srta. Marta.

S'OFEREIX Sr. culte 50 anys do de gents per a treballs auxiliars d'oficina i preferiblement botiga. Experiència, seriositat i referències. Truqueu al Tel. 212 54 75 de 2 a 5 i de 21 a 24.

CATOLIC 65 anys, situat i prestigiós cerca Sra. condicions similars per a una relació fins matrimonials. Tel. 249 84 01 de 20 a 22 hores.

S'OFEREIX Sra. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75.

SRA. S'ofereix per tenir cura o acompanyar persona gran per les tardes. Amb experiència, seriositat i referències. Tel. 254 17 05.

MESTRA EGB esp. C humanes s'ofereix per donar classes a la seva escola Maria Teresa. Tel. 205 64 40.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

VENDES

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapís i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopèdia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic
Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral; així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Impres a dues tintes. Enquadernació Guaflex, amb dues cintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A.
Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

50 anys del retorn dels monjos

Oh ruïnes de Poblet!!!

Oh, Ruïnes de Poblet! Quina basarda! Quanta esgarifança! El meu esperit tremola de feredat i cruixen els ossos. Contemplo: Les deixes cendroses, les runes amuntegades, els esbarzers punyents, imperant arreu. L'heura esberla, intrèpida, les parets i les muralles i, les herbes es fan pas enmig de les columnes i capitells embocinats dels claustres.

La "lluna" del temple, des-trossada, orfa del broll i cantureig de l'aigua que reia al sol entre xiprers i roses. Sense vitralls les finestres, els udols de les aus nocturnes les traspassen xisclant envalentides, senyores de les tristes nits.

Un silenci esfereïdor ens embarga l'ésser, completament distint d'aquell altre Silenci que ens bressola de pau immensa, d'aquella Pau que ve de dalt.

Què diré dels malmesos i valuosos pergamins dels segles XII, XIII i XIV, ignorantment cremats o fent-se servir d'ells per embolcallar paquets? Escampats i negres del foc, els pocs llibres que han restat d'aquells quatre mil volums, folrats amb pell vermella i amb el segell de la Corona d'Aragó.

Els ulls de l'ànima em ploren en el llindar de la deserta i llarga església pobletana. La seva nuesa cruel em colpeix fonament i, miro i miro: Allí hi veig les Tombes Reials rompudes i profanades, despullades de les Nobles i Règies Despullades. On són aquells cossos dels magnats Reis que foren l'honor i enaltiment dels Països Catalans? On sou, Alfons I el Cast, Joan I, Joan II, Ferran d'Antequera, Alfons IV el Magnànim? On us han portat, celeberrims Reis de Catalunya, Jaume I el Conqueridor símbol heroi de la nostra nissaga, Pere III el Cerimoniós forjador del nostre modelic gòtic i, Martí l'Humà segell inacabat de

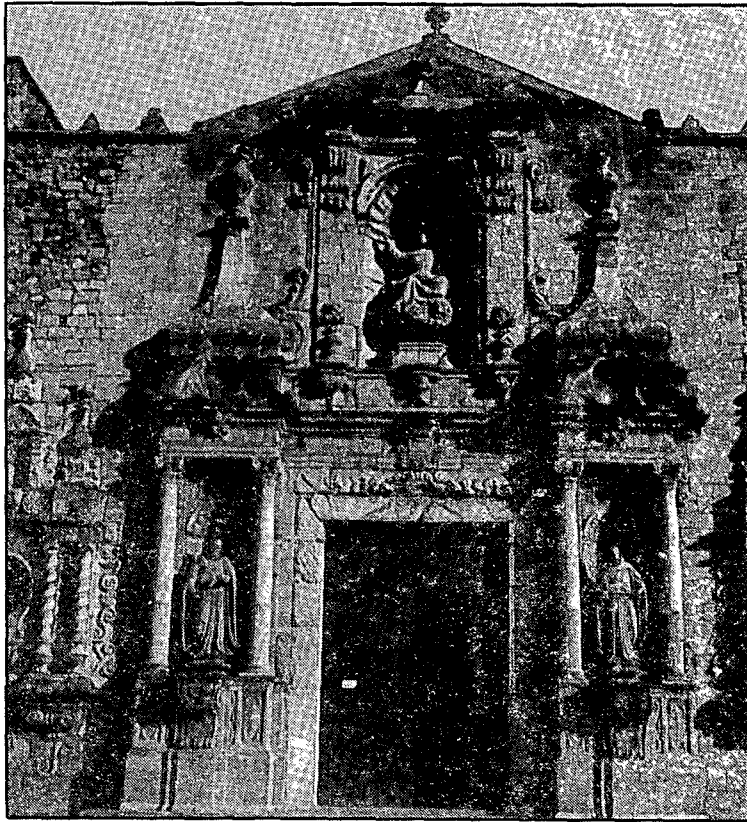
la nostra dinastia? On sou, oh Reines, Prínceps i Princeses, Comtes i Ducs, Senyors dels Castells catalans? És millor que no presenciéu aquest degradat i ignominiós espectacle, perquè moririeu novament esglaiats.

I, tombo, encara, els ulls. On és aquell so envellut de l'orgue, destrenant ondulades melodies? Devers quin indret s'han esfumat aquells cants salmòdics, litúrgicament inspirats, dels monjos blancs, que corpren del Crist de l'altar, s'enlairaren cap a l'infinit en cànctics d'agraïment i de lloança, de petició i de penediment?

Com es pot entonar la fervent i cistercenca "Salve Regina..." davant la Imatge de Santa Maria Assumpta, ara impudicament amartellada, que fa pena? a l'entorn seu, les escultures mutilades del primer Retaule renaixentista de la Península Ibèrica, semblant a una planyívola i exhausta necrópolis. Plores tu, Sant Bernat, plores sants i santes. La Mare Blanca de Poblet no pot plorar, perquè li manquen els ulls. Des del cim del retaule, Jesús, del Calvari intacte, torna a morir vilipendiat.

Després, pujo feixugament, per entre runes i fullaraca d'anys enrera, les escantellades escales que menen a les Torres Reials. D'allí dalt, contemplo un tristíssim panorama: Tots els edificis del majestuós Cenobi horriblement descofats, les seves teules s'han precipitat despiadadament en els abismes oberts de les centenàries construccions. I, sense pensar, em surt aquesta exclamació: On ets, tu "Populetum non secundum"? No, no, no comprenc aquesta imponent ruïna, ni aquest sacríleg incendi conferidor...

Passen els anys. El 1870 visitaren l'espectre pobletà tres joves reusencs: Antoni Gaudí (l'artífex de la Sagrada Família), Eduard Toda i Josep Ribera. Fascinats

d'aquesta massa petria esmorteïda i deserta, conceberen la felix idea de la seva restauració. El primer del grup s'establí a Barcelona, l'última a Madrid, i Toda, més tard, dugué a terme l'esmentat projecte.

El 18 de maig del 1882 uns quaranta-dos artistes i poetes catalans visitaren el Poblet desolat. Entre ells: Francesc Matheu i Fornells, Teodor Llorente, Marià Aguiló, el Canonge Collell, Àngel Guimerà, Mn. Cinto Verdager, Dionís Baixeras, Antoni Gaudí, Josep Brel, Emili Vilanova... Recorregueren el Monestir caigut. No en tingueren prou. Decidiren retornar a Poblet per a fer-hi una

"romàntica visita nocturna". La lluna emergia clara. D'impromís, s'encengueren torxes i llums de bengala. Els espais resten lluminosament acolorits. Les resplendors i les ombres sorprenien els il·lustres visitants immersos en aquesta dansa amical i misteriosa. Al final, tots junts i aplegats davant el presbiteri, cantaren emocionats i replets de religiositat la "Salve Regina". Les llàgrimes lliscaven silenciosament, el cor se'ls abrusava i, la ment presentia amb fretura un futur resorgiment.

Això, succeïa, inicialment, l'any 1880, mitjançant la meritisima labor de la Comissió Provincial de Monuments encapçalada pels senyors Hernández Sanahuja, Marquès de Montoliu i el Comte de Asalto i, després, d'una manera més eficaç, amb la creació del Patronat de Poblet, l'any 1930,

presidit pel Sr. Eduard Toda i Güell, impulsor i ànima de la gran restauració material pobletana, des del 1930 al 1940.

La patètica frase del Rei Alfons XIII: "Poblet és una vergonya nacional" s'anava esvanint, fins arribar a la total i íntegra Restauració espiritual-monàstica amb la vinguda dels quatre monjos fundadors cistercencs i italians: Prior, Joan Rosavini, Martino Marini, Tomàs Vona i Joan Fioravanti, implantant i restituint a Poblet, de bell nou, la vida evangèlica, els oficis divins, el patrimoni cultural i el treball dignificador. Era el 24 de novembre del 1940. Es feia realitat la:

VISIÓ DE POBLET

Poblet, de "l'Ora et Labora"

[fornal,
Comunitat de Vida Cristiana.
Símbol-imatge d'un món ideal,
consolidari de l'empresa humana.

Estol de monjos blancs hi fan

[estada
llançant arreu l'anhel del més
[enlla.

Arquitectura viva, consagrada,
Claustre-gresol del poble català.

S'ablana el pit d'una-pau

[agradosa
dins l'embolcall de joia

[harmoniosa
quan brolla i canta l'aigua del
[templet

rient al sol entre xiprers i roses
d'encesa sang, sentint refills

[d'aloses.
Oh, misticisme encarnat de
[Poblet!

Sortosament, el Crist-Jesús de l'altar major de l'església pobletana hi torna a viure donant-hi Vida. I, la mare blanca Santa Maria, novament, si, pot plorar, però, ara, d'alegria. A la vora, rossinyols hi canten...

P. JORDI M. BOU i SIMÓ
monjo de Poblet

FETS I CRITERIS

Siguem gent d'esperança

L'últim diumenge de l'any passat vaig ser entrevistat en el programa "Signes dels temps", a TV3. Les preguntes giraven entorn dels "signes" de l'any 1990; els canvis als països de l'Est, la reacció conservadora a la "perestroika" de Gorbatsxov, la crisi del Golf pèrsic, l'abisme entre els països del Nord i els del Sud, les bosses de pobresa del quart món, la S.I.D.A., els immigrants, el desequilibri ecològic amb el risc de la destrucció del patrimoni comú del nostre planeta.

Al final de l'entrevista l'amic Romero em féu una pregunta inesperada: ¿Què diria vostè als catalans que encetem l'any? Vaig respondre amb rapidesa i espontaneïtat: ¡Siguem gent d'esperança!

Avui, ja dins de l'any 1991, vull explicar el perquè de la meua resposta, crec que la meua afirmació és fonamenta en el realisme i en el sentit vital que ens porta a lluitar contra el pessimisme i el desànim; però crec, sobretot, que es recolza en una visió de fe.

No podem començar l'última dècada d'aquest segle, amb la mirada fita en l'any 2000, des d'una perspectiva apocalíptica. Els pobles han acumulat prou experiències doloroses i tristes com perquè reaccionin en sentit positiu i posin la confiança en un esdevenidor millor. Les persones tenen una major consciència de la seva dignitat i se senten

responsables de construir una societat fonamentada en la pau i en la justícia.

Les persones creients i les de bona voluntat veuen la llum de l'estrella d'Orient, aquella mateixa que, fa dos mil anys, mogué el cor dels Reis amb una alenada d'esperança.

Encara tenim la capacitat de sentir-nos solidaris per construir una nova Europa, una Europa unida i oberta als quatre horitzons. Ni el fanatisme i l'ambició d'un líder d'un país oriental, ni l'ordre econòmic multinacional, a remolc d'una superpotència, no poden imposar la raó de la força o la bogeria d'una solució armada.

D'altra banda, l'armamentisme desenfrenat porta a la paradoxa d'una paràlisi originada per la por davant la incertesa de la victòria. No queda cap més camí que el diàleg i la negociació, si la veu de la raó i de la bona voluntat és escoltada.

Els mags d'Orient veieren amb alegria com s'aixecava l'estrella que els portaria a Bet-Lèhem. Es posaren en camí i la seva esperança fou aconplida. Mirem també nosaltres l'estrella que s'aixeca al començament d'aquest any 1991 i siguem persones d'esperança. Treballem cada dia en allò que hàgim de fer. Siguem constructors de pau, de justícia i d'una casa habitable, on totes les persones i totes les coses siguin respectades.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Publicacions del CPL

PER A PREPARAR I CELEBRAR LA PRIMERA COMUNIÓ

Per als infants:

- L'EUCARISTIA DELS INFANTS
Col·lecció "Celebrar", núm. 8
40 pàgs. 155 ptes. (Ed. castellana: "La Eucaristía de los niños")
Explicació senzilla de la missa. 50 frases de Jesús.
Pregàries bàsiques.

Per als qui preparen la celebració:

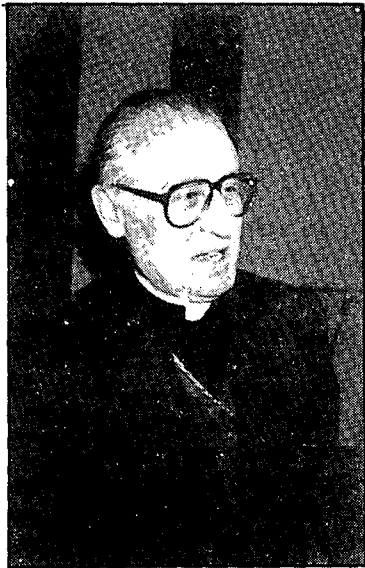
- PRIMERA COMUNIÓ
Col·lecció "Celebrar" núm. 31 (en premsa: aparició finals de gener). També en castellà.
Material per a preparar la celebració de la Primera Comunió (amb molts infants o amb pocs). Reprodueix el que s'havia publicat al llibre "Confirmació i Primera comunió, Penitència i Unció: material i monicions" (Col. Suplements MD).

A les llibreries habituals i al
CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Rivadeneyra, 6, 7º (tel. 302 22 35) matins de dilluns a divendres.
08002 BARCELONA

BARCELONA

Primer recés per a joves a Barcelona amb l'arquebisbe Ricard M. Carles

"Cal preguntar a Jesús què vol de nosaltres"

El passat diumenge, setze de desembre, se celebrà a l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona un recés per als joves de la diòcesi sota el lema de "La crida de Déu". Monsenyor Ricard M. hi assistí i celebrà l'Eucaristia i oferí unes reflexions per a la cinquantena llarga de joves congregats. "Alguna cosa hem de llençar quan Jesús ens crida —digué monsenyor Carles als joves—, ja sabem que és el que hem de deixar anar per córrer a l'encontre de Jesús?".

El recés, organitzat per la Delegació de Joventut de Barcelona, va durar tot el matí fins a les dues de la tarda i s'emmarcà en un clima de profund i absolut silenci i

meditació, tant de les paraules de l'arquebisbe com del text evangèlic de la guarició del cec Bartimeu, que també fou "cradat" per Crist. Monsenyor Carles es mostrà punyent i, ensems, extraordinàriament proper als joves en les seves reflexions, i féu un parlament més testimonial que no pas doctrinal, tot esquitxant el discurs amb sucoses anècdotes —com en ell és habitual— que il·lustraven i van fer esclatar en l'auditori més d'una rialla.

"En la línia de maduració de la fe —digué monsenyor Ricard M.—, hi ha un moment en què un es planteja: I ara què faig de la meua vida?". L'arquebisbe barceloní afirmà que aquesta pregun-

ta sempre causa trasbals i que ell mateix no fou l'excepció: "Jo també vaig ser un jove amb por de preguntar a Jesús què volia de mi". Monsenyor Carles va parlar també de la vocació de seglar, de la qual digué que també porta implícita exigències, ja que "cal portar una vida seglar amb diferència de qualsevol altra vida seglar, per poder ser testimonis de l'amor ofert de Déu".

Els pròxims recessos es duran a terme el dissabte 16 de febrer vinent —al Seminari— i el dissabte 6 d'abril, altre cop a l'Oratori de Sant Felip Neri.

D.V. i C.

TORTOSA

80 diòcesans treballen en les tasques de Mans Unides

TORTOSA.— Uns vuitanta representants de tot el Bisbat que treballen en les tasques de "Mans Unides-Campanya contra la Fam" es van reunir recentment a la Casa Diocesana de Tortosa, per fer la presentació de la XXXII Campanya".

La jornada va començar amb una pregària comunitària. Tot seguit, la Delegada Diocesana de Mans Unides, Isabel Barberà de March, va presentar la que, des d'ara, seria la seva substituta, Anà-Maria Panisello de Roig, la qual es va oferir a tothom i demanà la seva col·laboració.

El Rvd. José-Luis Arín va donar una conferència d'il·luminació bíblica del lema d'enguany "Ser just és compartir". Per grups, es va anar treballant aquest mateix tema i es va veure la manera de presentar-lo per la realització de la campanya a les distintes parròquies del Bisbat.

Després, de la posada en comú del treball de grups, es van donar les informacions de les parròquies, així com les experiències viscudes al Zaire per una de les assistents a la jornada.

Després de dinar, es va continuar el treball i, a les cinc de la tarda, l'Administrador Diocesà, monsenyor Jesús Carda, va celebrar l'Eucaristia. Entre altres coses, els va dir a l'homília: "Procureu millorar el vostre treball, no tan sols externament, sinó també internament. Integreu-lo més i més en les vostres vides; poseu esforç per fer-lo amb més amor".

DONAR A CONÈIXER CATALUNYA CRISTIANA ESTÀ A LES TEVES MANS

Tu coneixes bé el setmanari CATALUNYA CRISTIANA. El seu rellevant contingut religiós agrupat per seccions, el seu àgil tractament d'actualitat, el seu format de premsa periòdica... Només has de fullejar-lo per adonar-te de l'inqüestionable valor que representa com a mitjà d'informació i cultura religioses. Està a les teves mans.

Però hi ha moltes persones que mai no l'han tingut a les seves mans, que ni tan sols n'han sentit parlar. Persones que per les seves creences i conviccions, sens dubte els interessaria llegir-lo, per poder-se informar i formar, per saber tot allò que passa referent a la religió.

Ara, donar a conèixer CATALUNYA CRISTIANA està a les teves mans. Per això només has de retallar la Sol·licitud de Subscripció i lliurar-la a alguna persona que estigui interessada a rebre el nostre setmanari. Encara millor si li ensenyes el periòdic sencer. D'aquesta manera et serà més fàcil convèncer-lo perquè s'hi subscrigui. Fins i tot, si coneixes les seves dades,

pots efectuar la subscripció tu mateix. Per la teva part seria un detall, un obsequi que segurament t'agraïrien.

Sol·licitud de Subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom _____ Cognoms _____
Adreça: _____ núm. _____
Població _____ Districte Postal _____
Província _____ Diòcesi _____

Desitjo rebre el setmanari en:

☐ Català☐ Castellà

Faig pagament de:

☐ 4.800 Ptes.: subscripció anual (52 nús.)

Mitjançant:

☐ 2.500 Ptes.: subscripció semestral (26 nús.)☐ Xec barrat a nom de la Fundació CATALUNYA CRISTIANA
☐ Domiciliació Bancària segons les indicacions següents*

Banc o Caixa _____

Agència _____

Senyors:

Els prego que amb càrrec al meu Compte o Llibreta núm. _____ atengueu el pagament dels rebuts que presentarà la FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA en concepte de subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

_____, de _____ de 19 _____

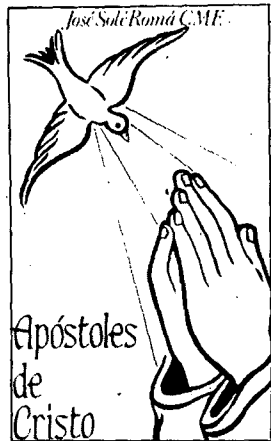
Firma del titular del Compte o Llibreta

X

* T'agraïrem que optessis per aquesta modalitat ja que suposa per a nosaltres un considerable estalvi de temps i diners que dedicarem a una major difusió de CATALUNYA CRISTIANA.

Per posar CATALUNYA CRISTIANA a les mans d'un amic cada setmana, retalla, omple i envia aquesta sol·licitud a:
Fundació CATALUNYA CRISTIANA. València, 244 - 2º 08007 BARCELONA

UN LLIBRE DEDICAT AL SACERDOCI

Podeu trobar-lo a:

Editorial Balmes
Duran i Bas n.º 9
Editorial Claret
Roger de Llúria, 15

GIRONA

El proposa mossèn Pere Bellvert, professor de Moral al Seminari

Per un diàleg entre científics i moralistes

GIRONA.- Mossèn Pere Bellvert i Morente, rector d'Arenys de Munt i professor del Seminari i de l'Institut de Teologia del seminari de Girona, ha demanat que s'obri un diàleg entre els científics i els moralistes sobre els problemes ètics que plantegen els nous experiments i descobriments biològics i genètics. El doctor Bellvert diu que cal una reflexió interdisciplinària en el camp bio-mèdic "perquè la ciència sense consciència no porta sinó a la ruïna de l'home".

El professor de moral ha recordat que ha estat un oncològic nord-americà, el dr. Van Reuselae Potter, el qui ha llançat públicament la idea de crear una nova disciplina, l'anomenada Bioètica. Segons aquest doctor "l'ètica existeix, les ciències biològiques també i cal un pont que les uneixi en bé de l'home total". Per ell, "els valors ètics no poden separar-se dels fets biològics".

Mossèn Pere Bellvert assenyala la importància que està adquirint l'assignatura ètico-mèdica i la càtedra de bioètica en moltes facultats de medicina, com Dusseldorf, Maastricht o Sacro Cuore. Per ell, el diàleg interdisciplinari i inter-

confessional, per ser autèntic, s'ha de basar abans que tot en "la humilitat necessària per aprendre dels altres a valorar aspectes tal volta menys apreciats".

El professor de moral afegeix que el diàleg s'ha de basar també "en la sinceritat i la noblesa en exposar les conviccions pròpies i en l'esforç per aconseguir que la futura llei o indicació respecti l'escala personal o de grup". Per últim, mossèn Pere valora l'autocrítica de les pròpies raons i esforç per entendre les alienes i afirma: "Cal comprensió envers el legislador, limitat en les seves decisions per les solucions tècnico-jurídiques disponibles i per la necessitat de conjugar interessos i opinions enfrontades, a part dels possibles condicionaments de tipus polític".

Mossèn Pere Bellvert va acabar la seva lliçó inaugural del curs a l'Institut de Teologia de Girona amb un record per les paraules de Joan Pau II durant la seva homília al Victorian Racing Club de Melbourne el 28 de novembre de 1986: "Voldria dir als homes i dones de ciència que estiguin segurs d'emprar de debò llur recerca i llur capacitat tècnica per al

servei de la humanitat, que estiguin segurs que aquestes no esdevinguin mai falsos ídols".

Mossèn Bellvert anirà explicitant la problemàtica de la biogenètica durant aquest curs en les classes que dona a l'Institut de Teologia on la majoria dels alumnes són seglars.

Nomenaments de rectors i altres càrrecs

El Butlletí Oficial de l'Església de Girona ha publicat una nova llista de nomenaments de nous càrrecs parroquials i pastorals. Són els següents:

Mn. Jaume Lladó i Braset, administrador parroquial del Sallent; Mn. Àngel Torres i Rosa, administrador parroquial d'Avinyonet de Puigventós, Cistella, Vilanant i Vilarritg; Mn. Ricard Sardà i Padrosa, vicari de Santa Maria de Pineda; Mn. Martí Vergès i Roura, capellà de la clínica Bofill, de Girona; Pare Lluís Araiz i Churio, vicari de Santa Eugènia, de Girona; Llicenciat Antoni Viñas i Tarrés, capellà de les Esclaves del Santíssim Sagrament, de Girona; Mn. Joan Boadas i Hernàndez-Sonsec, diaca d'Arenys de Munt; i el senyor Pere Fanals i Oriol, director de l'Escola Esplai del Bisbat.

M. CABALLÉ

IMPROMPTU

Un altre any

Ja han passat, gairebé, les festes de Nadal, i amb la d'Epifania coronem el cicle durant el qual s'ha competit en molts aspectes per veure qui podia més. Els uns procurant influir amb els seus eslògans propagandístics, els altres donant mostres del seu poder crematístic i d'un inhibiment de tot allò que no fos el propi jo...

Potser és, en el fons, que tots plegats, per uns dies, hem volgut amagar el cap sota l'ala, per no denunciar, senzillament la nostra angonya davant l'immediat futur que, en conjunt, no és pas gaire falaguer.

L'amenaça de guerra enfosqueix l'horitzó, i hom no arriba a veure clar els motius, però pressentint que, tot plegat, i malauradament com sempre, són els interessos els qui imposen les situacions, i sempre, aparentment, la culpa és de l'altra i ningú no s'atura per pensar la part que li correspon.

Mentrestant, els grans problemes de supervivència plantejats arreu continuen sense solució, i la fam impera implacable pel Tercer Món i les bosses de pobresa incrustades per les grans ciutats.

Certament que el panorama no és gaire falaguer.

ORIOI CAMPS

CARTA DOMINICAL

Osmosi

Mai no havia estat en aquella ciutat, més que vila, que l'emperador Adrià va fer construir per a la seva recreació. La grandesa i el luxe del que va ser, tot considerant les restes, em feia venir al pensament, tothora, alguna realitat de llavors que es pot traslladar al nostre temps.

La primera impressió fou de contrast entre el que veia —llacs, termes, palaus, jardins, menjadors amb molt de luxe, biblioteques— i allò que intuïa: un exèrcit d'esclaus per a mantenir-ho en funcionament i, a pocs quilòmetres, a Roma, molts barris pobres, en un contrast dur amb aquell devesall de vida.

Aquell capvespre de tardor pensava en la nostra diòcesi. També aquí hi ha contrastos de nivell de vida, que no és exagerat de qualificar d'abismals. Tant per la distància de possibilitats culturals, econòmiques, de poder o de cultivar la vida de fe, com perquè són molts els qui es troben en un abisme de misèria (moral o física) que comporta la tràgica experiència, dia a dia, de no poder-se'n escapar. És el mateix sentiment de qui es troba en un abisme, en un avenc, sense mitjans per a assolir la superfície en què els altres frueixen de llum i de vida.

Hi ha molts germans que pateixen com algunes persones no es poden pensar —i consti que no tracto d'equiparar situacions, ja que faig una llista del tot heterogènia— per alcoholisme, delinqüència, drogues, manca d'amor, atur, soledat, marginació sense retorn, sida, malalts que tenen por de rebre l'alta d'un hospital perquè no tenen casa ni diners, infants que temen les vacances, perquè el tancament de menjadors escolars comporta fam...

El cor de l'home —fet a imatge de Déu—, si no està malferit o deformat, té capacitat per a brindar una ajuda, si arriba a "tocar" existencialment les angònies i les necessitats en què es mouen gran nombre dels nostres semblants.

Ja fa temps que des de les diferents administracions i des de l'Església es fa força, però cal fer créixer aquests "ponts", entre aquells qui poden donar i els qui necessiten rebre, com és el cas, entre altres, del voluntariat, del suport econòmic o de la prestació del propi temps.

Créc que en la nostra diòcesi, i en altres, les realitats positives morals i materials són més grans que les necessitats. Manquen les ocasions d'osmosi per a aquest transvasament. I dic osmosi, perquè el pas és recíproc. Tots els qui ajuden algú tenen consciència de rebre més del que donen.

Voldria fer, finalment, dues constatacions. Quan ens plantejem les necessitats del proïsme, no podem fer-nos la pregunta de si mereixen, o no, l'ajuda o la misericòrdia. Només ens és lícit preguntar-nos si les necessiten. Per sort el Pare-Déu ens mira amb misericòrdia, no pas perquè en mereixem —malament rail—, sinó perquè ens és necessària...

El personalisme evangèlic (l'amor i el respecte a cada persona) que ens insta a l'ajuda dels qui ara viuen i pateixen, no ens pot fer oblidar, als cristians, la doctrina social de l'Església, atès que moltes situacions són un segregat d'una justícia social que encara és insuficient. Tots desitgem que les generacions venidores frueixin d'una societat més justa per a tothom.

+ RICARD M., arquebisbe de Barcelona

BARCELONA

Els diners no valen el mateix

281.- Peó sense feina estable des de fa cinc anys. Té tres fills. Segueix tractament per una greu depressió. Té rebuts pendents de llum i de lloguer. Necessita 40.000 ptes.

282.- Esposa separada amb tres fills. El marit no contribueix. Té deutes d'aliments, llum i aigua. Li calen 40.000 ptes.

283.- Matrimoni gran. El marit té una pensió d'invalidesa de 10.000 ptes. mensuals. Els fills els ajuden com poden. Tenen pendents dos mesos de lloguer que pugen 20.800 ptes.

284.- Pare de família amb tres fills en edat escolar. Després d'anys d'atur ha trobat una feina. No pot pagar el préstec hipotecari i perdrà el pis si no paga urgent-

ment 100.000 ptes.

285.- Senyor sol de 56 anys sense ingressos. Segueix tractament per malaltia alcohòlica. Deu habitació i manutenció. Necessita 34.008 ptes.

286.- Matrimoni viu amb uns familiars. Dormen al menjador. L'esposa està embarassada. Urgeix una ajuda perquè puguin contractar un pis. El marit té feina. Necessiten 97.000 ptes.

287.- Senyora de 60 anys, soltera, subsisteix de feines eventuals. S'ha posat malalta i se li estan acumulant els deutes. Necessita 70.000 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CARITAS DIOCESANA - Plaça Nova, 1 - 08002 BARCELONA - Tel. 301 35 50.

La parròquia de Sant Andreu del Palomar, de Barcelona, celebra enguany el mil·lenari de la seva existència documentada. Fou Borrell II en els seus pergamins datats al 990, qui fixà els nous termes parroquials de la petita i oberta vila de Sant Andreu, nascuda a l'ombra de les trenta passes de seguretat que hom concedia per aquella època a les esglésies i parròquies. Són mil anys; i en mil anys dona temps de fer moltes coses, i més encara en un poble —després esdevingut barri de la conurbació barcelonina— com St. Andreu que “sempre ha estat un indret obert a la gent”, com explica mossèn Jaume Serrano.

Mossèn Jaume Serrano és el rector de la parròquia de Sant Andreu i, ensems, el Vicari Episcopal d'una “extensíssima zona de la diòcesi”, com explica ell mateix. Mossèn Jaume arribà a la parròquia barcelonina i mil·lenària al 1981, després d'haver passat per les vicaries i les rectories de pobles ben dispersos per tota la geografia catalana, com Olesa de Montserrat, Abrera, la parròquia de Sant Martí del Clot de Barcelona o St. Feliu de Codines. Mossèn Jaume nasqué a Vilanova i la Geltrú —“el poble més bonic del món”, m'insisteix— al 1929 i, essent part d'una família nombrosa d'on sortí una altra vocació religiosa, va entrar al seminari de juvenet. Ara, quan tot just comença la celebració d'aquest mil·lenari que es perllongarà fins al novembre del 91, parlem amb ell sobre la història interessant i desconeguda del terme parroquial de Sant Andreu del Palomar.

Una esquerda com a record

—Recorda quina va ser la seva primera impressió en arribar a aquesta rectoria?

—De vegades, després de nou anys, em costa de recordar aquella primera visió. Malgrat això, recordo nítidament aquella primera reunió a la qual vaig assistir; jo la recordo perquè va ser molt decebedora ja que no hi veia cap jove. Jo, és clar, vaig preguntar on eren els joves d'aquesta parròquia. Tots em contestaren que n'hi havia un i que, en aquells moments, es trobava de vacances. Aquest aspecte fou molt decebedor perquè jo em vaig adonar que hi faltava jovent.

A més d'això, l'altra decepció que vaig patir fou de veure com la parròquia es trobava esquerdada per tots cantons. Recordo concretament com la façana i el campanar estaven separats uns trenta centímetres. Això ens impedia d'usar el temple fent servir les seves màximes possibilitats, com sí que ho fem ara, després de les restauracions.

—Com s'inicià, ara fa mil anys, la història d'aquest terme parroquial?

—Per l'època del naixement de la parròquia, els terrenys eren dominats pels senyors dels grans castells, però les cases no es construïen mai als castells. Les construccions s'edificaven al costat de les esglésies, dins dels termes anomenats de les trenta passes, que era el lloc de treva on es guardava fins i tot les collites

La presència de cristians és important en les manifestacions culturals i lúdiques que es fan a Sant Andreu.

per tal de defensar-les de les imposicions dels amos. O sigui: el poble de Sant Andreu va néixer, arran d'aquest costum, al costat de la seva església.

—I per què es va construir en aquest indret aquella primera capella?

—Sant Andreu era un lloc on es creuaven dos camins molt importants d'aquella època, com el camí de la Roma imperial, que unia Barcelona i Tarragona. A l'encreuament d'aquests camins sorgí la vila que ben aviat es distingí pel seu caràcter servidors, acollint a tothom qui trucava a la seva porta. El protector va ser, d'un bon començament, Sant Andreu. Aquesta capella primitiva tingué ben aviat, com ja hem dit abans, habitants al seu redós. El comte Mir ja fixà al 966, quan morí, l'existència de Sant Andreu en escriure el seu testament. “En el camí que condueix a Fines-trelles i que està sobre Sant Andreu”, diu en el seu testament el comte. Malgrat això, és en els pergamins de Borrell II, al 990, on es fixen els termes parroquials de Sant Andreu, i per això hem agafat aquesta data com a punt de referència per a la celebració, encara que ja tinguem notícies documentades amb anterioritat al 990.

—I quins eren aquests termes originals?

—Sant Andreu era una parròquia molt extensa que s'allargava des de la ciutat de Barcelona fins al terme de Montcada i des de la serra de Collserola fins al mar. Cal assenyalar un cop més que Sant Andreu fou de sempre un poble molt obert, i això s'ha pogut saber pels estudis que féu, per exemple, mossèn Clapés o actualment la tesi que va desenvolupar a la inauguració del mil·lenari l'historiador Joan J. Busqueta. Tots dos parlen de la tasca duta a terme per l'anomenada Confraria dels Homes forans o per l'Asil fundat al segle passat a Sant Andreu.

Oberta a tothom

—Quines foren aquestes tasques desenvolupades per la parròquia al llarg de la seva mil·lenària història?

—Al segle XIV es fundà a Sant Andreu la Confraria dels Homes Forans, pensada per a tots aquells treballadors que no tenien casa a Sant Andreu tot i tenir-hi feina. Es tractava de maldar perquè fossin ben atesos i perquè fossin ben guarits. També s'ocupava que

En parlem amb el seu rector, mossèn Jaume

Sant Andreu del Palomar, una mil·lenària al servei d'un barri

en cas de mort de l'immigrant, aquest rebés un enterrament com cal. Això és una tasca que veiem que no es fa avui en dia, amb els treballadors que vénen a Barcelona des de diversos indrets i que són mal rebuts i fins i tot rebutjats, com veiem cada dia a la premsa.

—I l'Asil?

—Una altra cosa que es tingué molt en compte fou els ancians, ja que al 1866 els habitants del poble de Sant Andreu s'adonaren que als vells els faltava un bon acolliment familiar en arribar a certa edat. Llavors el rector de Sant Andreu, juntament amb el comú, van fundar la Casa-Asil. I precisament ara, en ocasió de la inauguració del mil·lenari, el President Pujol va anar a posar la primera pedra al nou edifici que es construeix per tal de remodelar l'Asil, que encara funciona amb molt d'èxit. Actualment hi han uns 150 ancians i crec que s'hi troben molt ben atesos.

—La parròquia de Sant Andreu sempre s'ha caracteritzat per arren-glerar-se al costat del poble sempre que hi ha hagut alguna situació d'injustícia, no és així?

—Sí, ja que l'atenció espiritual que s'ha de donar no rebaixa gens ni mica la cura dels béns materials que els homes necessiten per viure; i prova que a la parròquia de sempre s'ha vist així és allò que t'he dit abans de la Casa-Asil i de la Confraria per a immigrants. També cal destacar d'altres actuacions de la parròquia al llarg de la història. Per exemple, durant la dictadura es lluità molt pels drets humans, sempre al costat del poble, col·laborant, per exemple, deixant-los els locals per fer tancades a l'església.

La parròquia s'ha barrejat amb el poble en tots aquells assumptes militars, civils o polítics que els afectaven d'una manera injusta. Recordo ara, per exemple, la revolta dels segadors. El famós quadre dels segadors on es veu com aquests van a alliberar els consellers detinguts tot portant el Sant Crist és un testimoni evident de la participació de la parròquia a la revolta, ja que els camperols van venir a agafar-lo aquí, a la parròquia; era el Crist de Sant Andreu. Després també es va intervenir a la guerra de la independència i a la revolució o rebombori de les quintes, quan es van tancar al campanar en la lluita contra Narváez i els seus

Una celebració

La celebració d'un mil·lenari

Mossèn Jaume va arribar a la parròquia l'any 1981.

“L'església es va omplir de gom a gom —recorda mossèn Jaume quan parla de la inauguració del mil·lenari, el passat 21 d'octubre—, i mi-ra que n'és de gran la parròquia! Hi de-vien haver uns mil tres-cents seients, i tots van quedar ocupats en un tancar i obrir d'ulls.” El rector d'aquesta parròquia recorda aquest acte

inaugural, al qual van assistir el President de la Generalitat, l'Alcalde de Barcelona i el cardenal Jubany, amb felicitat, ja

que “tot va anar molt bé malgrat que jo tenia una mica de por”. “Totes les autori-tats van parlar molt bé d'allò que els tocava dir —explica mossèn Jaume—, fins i tot es van tirar “floretes” entre ells, que és poc habitual i molt bonic”.

Després d'aquest acte inaugural, la celebració del mil·lenari s'allargarà fins al novembre del 91. Dels actes celebrats ara, cal destacar la representació del Drama Sacre per part del jovent de la parròquia i del barri el passat 24 de novembre i la missa solemne presidida per monsenyor Carles el trenta de novembre arran de la festivitat de Sant Andreu. Per altra banda, al desembre també s'organitzaren activitats diverses, com la presentació i lectura de l'“Auca de Sant Andreu” el dia catorze.

Per finalitzar esmentarem els principals actes previstos per al 1990 fins arribar al

Serrano

parròquia barri obert

seguidors, que volien fer anar a les "quintes", a l'exèrcit, nois que per edat encara no hi havien d'anar. Podem dir que vam ser objectors de consciència, en aquest cas, molt abans que comencés aquest renou actual.

—Però també hi ha hagut conflictes amb el poble, per exemple a la Guerra Civil...

—El poble ha reconegut sempre, i n'ha donat prova, una forta adhesió a la parròquia de Sant Andreu. Això no treu, però, que en començar la Guerra Civil foren morts tant el vicari com el rector de la parròquia. Això succeí perquè no van voler fugir, sinó que preferiren quedar-se al costat del seu poble en aquells moments conflictius.

Una parròquia lligada al barri

—I quin grau de presència actual té la parròquia en els esdeveniments socials de Sant Andreu?

—Cal dir, per començar, que Sant Andreu de sempre ha estat un poble molt participatiu. La gent participa en una vida social plena de diverses entitats. És un barri participatiu perquè la gent de Sant Andreu s'estima molt el

seu barri. Arran d'això és lògic que la gent cristiana del barri també hi estigui ficada i que, per tant, la presència de cristians a totes aquestes manifestacions culturals sigui vista no com un fet estrany sinó com una cosa normal. Hi ha molta gent cristiana de la parròquia ficada dins d'aquestes institucions del barri, ja que la gent que pertany a la parròquia mai no ha restat tancada a dintre, sinó que ha anat col·laborant en totes les activitats que s'han organitzat.

És bonic de veure com els cristians no són vistos com uns éssers estranys, sinó que es fan amb tota la gent, malgrat siguin o no d'altres ideologies i malgrat que els importi poc o gens la vida cristiana. Per tant, sempre, a qualsevol activitat del barri, hi trobaràs gent cristiana que hi col·labora.

—Aquesta entesa i mútua col·laboració també ha d'implicar la parròquia com a institució, oi?

—Es clar. Nosaltres veiem que la parròquia ha de tenir, a més de la seva funció celebrativa, una funció de servei al barri. Això ho duem a terme, per posar un cas, cedint els locals parroquials a actes que sovint poden ser ambigus o que potser tenen poca relació amb la fe. Així, per exemple, a vegades hi fiquen els ninots o guarden coses per les festes, etcètera. Aquest clima de col·laboració al qual s'arriba per diferents camins —nosaltres perquè som cristians i creiem en l'amor i ells perquè tindran la seva ideologia— ha portat a unes relacions cordials, plenes de fraternitat i solidaritat, entre la parròquia i la seva gent i el barri. Tot això ajuda que, ara per ara, la vida cristiana no sigui una cosa rara per a la gent d'aquest barri.

DAVID VIDAL i CASTELL

acció lligada

novembre, mes en què la parròquia deixarà de tenir mil anys per començar la seva cursa cap al bimil·lenari.

Gener/febrer

—Concursos per als infants de les quatre parròquies del barri: dibuixos de la parròquia mil·lenària.

Març

—Conferències quaresmals i recs per a adults en un cap de setmana.

Abril

—Concert d'orgue a la parròquia de Sant Pacià i celebració a la parròquia de Sant Joan de Mata d'una missa amb Cant Gregorià.

Juny

—Acte necrològic i d'homenatge en recordança de

l'historiador andreuenc Mn. Joan Clapés i Corbera (1872-1939).

Octubre

—Exposició dels esbossos de murals de la parròquia de Sant Andreu, de Josep Verdguer, cedits pels seus propietaris.

—Concert per l'Escolania de Montserrat.

Novembre

—Conclusió de les celebracions del mil·lenari amb una romeria a Montserrat, una vetlla de Sant Andreu —amb la representació del Drame Sacre del Sant— el divendres 29 i, com a cloenda, la missa polifònica del Sant, que serà celebrada el trenta de novembre del 91.

D.V. i C.

CALENDARI

6 de gener. Diumenge. Epifania del Senyor. L'Adoració dels Reis. Melcior, Gaspar i Baltasar. Ntra. Sra. dels Reis —o del Pi—. El sol surt a les 7,17 i es pon a les 16,38 -hora solar-.

7 de gener. Dilluns. Sts. Raimon de Penyaforat, dominic i Julià, bisbe.

Festa major a Figuerola, Fortià, Lliçà de Munt, Portbou i Verges.

8 de gener. Dimarts. Sts. Apol·linar, b.; Eladi i Teofil, mrs. i Sta. Gúdula, vg.

9 de gener. Dimecres. Sts. Eulogi de Córdova i Julià, mrs. i Stes. Basilisa, mr. i Marciana, vg. mr.

Festa major a l'Arboç del Penedès.

10 de gener. Dijous. Sts. Gregori X i Agató, p.p. i Pere Urseol, mjo.

Festa major a Nalec.

Fira a Pont de Suert.

11 de gener. Divendres. Sts. Higini, p. mr.; Salvi, b. i Sta. Hortènsia, vg.

12 de gener. Dissabte. Sts. Arcadi, mr.; Nazari mjo. i Tatiana, mr.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

Diumenge, 6 de gener. Epifania del Senyor. Lectures: Primera Is 60:1-6, Salm 71, segona Ef 3:2-3a.5-6, tercera Mt 2:1-12.

Dilluns, 7 de gener. Fèria del Temps de Nadal. Lectures: Primera 1Jo 3:22-4:6, Salm 2, segona Mt 4:12-17.23-25.

Dimarts, 8 de gener. Fèria del Temps de Nadal. Lectures: Primera 1Jo 4:7-10, Salm 71, segona 6:33-34.

Dimecres, 9 de gener. Fèria del Temps de Nadal. Lectures: Primera 1Jo 4:11-18, Salm 71, segona 6:45-52.

Dijous, 10 de gener. Fèria del Temps de Nadal. Lectures: Primera 1Jo 4:19-5:4, Salm 71, segona Lc 4:14-22a.

Divendres 11 de gener. Fèria del Temps de Nadal. Lectures: Primera 1Jo 5:5-13, Salm 147, segona Lc 5:12-16.

Dissabte 12 de gener. Fèria del Temps de Nadal. Lectures: Primera 1Jo 5:14-21, Salm 149, segona Jo 3:22-30.

Litúrgia de les Hores Setmana 2

Diumenge: L'Epifania del Senyor. Solemnitat.

Dilluns: Fèria del Temps de Nadal.

Dimarts: Fèria del Temps de Nadal.

Dimecres: Fèria del Temps de Nadal.

Dijous: Fèria del Temps de Nadal.

Divendres: Fèria del Temps de Nadal.

Dissabte: Fèria del Temps de Nadal. Vespres I de demà; tot propi.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Deixar-se perdonar per Déu

Hi ha alguns pensaments que, llegint teologia actual, se'ns claven i donen vida. Són una gràcia de Déu. Voldríem passar-los, també, al cor dels amics.

Quan, arribats al capdamunt de la vida, l'ésser humà se sent afeixugat pel record de les seves culpes, en lloc de donar-hi voltes patològiques i de replegar-se, morbidament, dintre seu, com Kierkegaard, un, sense orgull, s'ha de deixar perdonar per Déu que tant ens estima.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

De la capital de Barcelona al poble rural de Lavern

Inauguració d'un nou monestir de clarisses

El dia 8 de desembre, festa de la Immaculada Concepció, ha estat magnífic a l'Alt Penedès. Una singular celebració ha convocat i ha posat de manifest l'alè de fe, esperança i estima, de l'Església Local, en el temple de Sant Pere de Lavern. S'ha inaugurat el Monestir de Santa Isabel, de les germanes clarisses.

Quan les vinyes estaven en flor, va començar el trasllat dels estris del monestir. Quan les vinyes eren daurades, el 24 d'agost, la fraternitat va deixar silenciosament la ciutat de Barcelona i va començar la vida en el petit convent nou edificat vora l'església parroquial de Lavern. Quan les vinyes han cobert la terra ufana i serena amb els colors de la maduresa, s'ha celebrat solemnement la inauguració del convent.

Tres segles a Barcelona

La fraternitat d'Elisabets va néixer al bell mig de Barcelona cap a la meitat del segle XVI. En els començaments va ser un beateri de terciaries franciscanes. Quin-

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes de gener, el Sant Pare ens demana pregàries PERQUÈ EL DIALÈG ECUMÈNIC OBRI CAMÍ VERS LA PLENA VERITAT I COMUNIÓ EN CRIST, ÚNIC SALVADOR.

A principis del segle XX, un pastor protestant va iniciar vuit dies de pregàries per la unitat de les esglésies cristianes, del 18 al 25 de gener de cada any. Cada cop són més els qui preguen per la unitat.

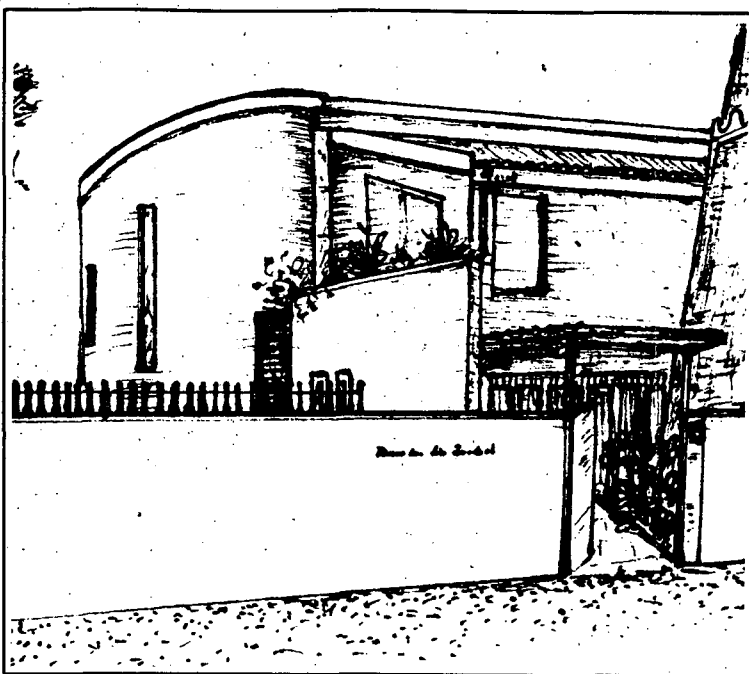
La persecució nazi contra les esglésies, va fer-les descobrir que tenien moltes coses en comú. Aquest esperit va anar creixent fins que va rebre un nou impuls en el Concili Vaticà II. Tant per la seva doctrina com pels gestos conciliadors fets pels representants de diverses esglésies.

Aquest esperit de concòrdia i diàleg ha fet possible els contactes en profunditat entre els teòlegs de diverses esglésies. Es van superant obstacles, sorgeixen noves dificultats, com l'ordenació sacerdotal de les dones. Però, hi ha esperança que seguirem avançant vers la unitat volguda per Crist.

Intenció missional

Enguany, aquesta intenció torna a proposar-la el Papa. Preguem, aquest mes, PERQUÈ EL DIALÈG ENTRE CRISTIANS I MUSULMANS PROGRESSI, AFAVORINT LA COMPRENSIÓ I RESPECTE MUTUS. Ens uneix als musulmans el creure en un sol Déu; tenir pràctiques d'oració i penitència semblants; certa exigència moral i sobretot la veneració de Jesús i Maria.

ANTONI Me SERRALLONGA, sj.

Vista parcial del nou monestir de Santa Isabel a Lavern.

ze anys més tard, el 19 de març del 1564, celebraren l'erecció canònica com a Clarisses Descalces. Assistiren a aquella gran festa, el General de l'Orde Franciscà Fr. Francisco de Zamora i el rei Felip II amb la Cort. Com que el Rei les va posar sota la seva protecció, es va nomenar el Monestir "Reial".

Les Elisabets varen començar a viure l'Evangeli amb força, i amb l'apel·latiu de "venerables" han passat a la història noms com: Sor Juana Fornés, Sor Anna Mitjans, Sor Margarida Garret, Sor Clara Monells, Sor Isabel Aguiló, Sor Juana Serafina o "la monja mora".

I no solament amb la santedat de vida col·laboraven en l'edificació de l'Església, i amb la seva intercessió poderosa, sinó també amb la seva saviesa. Sor Margarida Garret, bona llatnista, va escriure dues obres comentant les Escriptures: "Predicacions i miracles de Crist" i "Els quatre Evangelistes". Obres perdudes, de les quals hi ha testimonis escrits. Fou molt apreciada per teò-

legs, ermitans, homes apostòlics i gent amb afany de créixer en la vida espiritual.

El convent va estar més de tres segles al carrer que d'elles va rebre el nom "d'Elisabets". Però l'edifici, tan castigat per guerres i exclaustacions, estava pràcticament ruïnós a meitat del segle XIX. L'any 1878 varen començar l'edificació d'un nou monestir a la vila de Sarrià que es va inaugurar el 19 de març del 1886 amb unes vistoses festes.

El monestir a Sarrià

Un segle de vida a Sarrià i, una comunitat secularment urbana, deixa la gran ciutat i escull ubicar la seva casa entre les vinyes de l'Alt Penedès, de cara a la santa muntanya de Montserrat. El dia 9 d'abril del 1989 es va beneir la primera pedra. Des d'aquest dia va començar a prendre forma un projecte acariciat durant una desena d'anys.

El monestir de Santa Isabel sempre ha estat fecund en l'edificació de l'Església. Moltes vega-

des ha obert les seves portes per enviar germanes a reformes i fundacions. L'any 1594, 1599 i 1605 enviava religioses per a la reforma del Monestir de la Mare de Déu de la Serra, a Montblanc. L'any 1627, sol·licitades pel Bisbe d'Urgell, algunes germanes anaren a Puigcerdà a fundar el Monestir de Clarisses que s'havia extingit. L'any 1591 es va permetre, a Sor Estefania, anar ajudar la seva Mare, Serafina, en la fundació del monestir de Santa Margarida de Clarisses Caputxines, a la ciutat de Barcelona. Durant l'exclaustració del 1835, fou una religiosa de Sta. Isabel, Sor Teresa Arguyol, qui va fundar les Clarisses de la Divina Providència, per a l'educació de les nenes.

Ara en el poble rural de Lavern

Ara, en deixar Sarrià, deixa també el seu nom el Col·legi del Reial Monestir de Santa Isabel, on s'han educat cristianament tantes generacions des que el Dr. Francesc d'A. Ros Vendrell el va fundar en locals del monestir cedits per les religioses.

Després de quatre segles i mig d'existència, la fraternitat d'Elisabets se sent pelegrina i se sent renéixer, perquè el poble de Lavern les acull i les estima com a cosa seva. La festa del dia 8 ha estat no solament "un episodi" més en la llarga caminada de la fraternitat, sinó la festa de tothom, els feligresos de Lavern i pobles veïns. Al voltant de l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard M. Carles, s'hi congregaren molts fidels, sacerdots de la zona, representacions qualificades de la família franciscana, així com de familiars i amics de les mateixes religioses vingudes de Barcelona i d'altres llocs.

Com a clarissa d'aquesta comunitat crec que és la més bonica experiència que hem tingut: viure en el nou lloc dins d'una mateixa Església que creu, estima i espera.

SOR Mª VICTORIA TRIVIÑO
Clarissa

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf Internacional (adherida a la UNESCO)

Vols donar una llar a infants que no en tinguin?

Desitjo fer-me AMIC D'ALDEES INFANTILS SOS DE CATALUNYA

Passeig de Sant Gervasi, 24 - 08022 Barcelona - Tels. 417 75 39

1. - Amb la subscripció de:

 Ptes.
que faré efectives amb pagament: Trimestral ☐ Semestral ☐ Anyal ☐

2. - Apadrinant a:

Un infant amb 2.500 ptes. al mes ☐Una casa amb 10.000 ptes. al mes ☐

Nom i dos cognoms: _____

Adreça: _____

Població: _____

Banc o Caixa d'Estalvis: _____

Agència: _____

Direcció: _____

Compte corrent o Llibreta d'Estalvis núm.: _____

Senyal amb una X els requadres que li interessin. -

Els Mags

• ART I CATEQUESI

Quan, de petits, fèiem el pessebre a casa, sabíem molt bé que per Nadal encara no havíem de posar els mags davant de la cova. Per això teníem dues sèries de figures dels mags: una amb els cavalls, per al camí, i una altra en actituds d'adoració, per a la festa de l'Epifania. És clar que aleshores encara no estàvem assabentats que l'Orient pensa amb els mags el mateix dia de Nadal, i que les representacions més antigues de la infància de Jesús són sobretot les que es refereixen als mags. Si visiteu les catacumbes de Priscilla, per exemple, trobareu a l'anomenada "capella grega" una pintura amb els mags portant ofrenes al Senyor que reposa a la falda de la Mare de Déu. És, d'altra banda, una representació freqüent, que es troba també en molts altres llocs. Més desenvolupada, és la que hi ha als mosaics de l'església de Sant Apollinare nou, a Ravenna: els mags, sempre amb la seva vesta i els capells orientals, s'apropen al Senyor.

Possiblement, el motiu d'aquesta prioritat de representació dels mags sobre el naixement mateix a la cova de Betlem, que es trobarà després en les icones i en tot l'art d'Occident, es deu a la importància de la lectura de l'evangelí de Mateu, que ens parla llargament dels mags més que no pas del naixement a la cova, i també a la qüestió més profunda de voler representar la fe dels pobles pagans, dels quals els mags són els precursors. Només posteriorment, en ple renaiement italià, la representació dels mags a Betlem adquirirà un to més "real", i serà plaent als personatges influents de veure's retratats formant la comitiva, com en els frescos de Benozzo-Gozzoli, a la capella dels Medici.

Hi ha un altre vestigi de la referència als mags en l'art cristià, especialment en els arcs triomfals dels mosaics romans: la representació de les dues ciutats —Jerusalem i Betlem— una a cada banda de l'arc, d'on surten les ovelles vers l'Anyell pasqual. En el simbolisme antic, aquestes dues ciutats són al·legoria de les dues procedències de la fe cristiana: la procedència original del judaisme, representat per Jerusalem, i la procedència dels altres pobles no jueus, representats per Betlem, precisament a causa de l'adoració dels mags a Betlem. L'evangelí dels mags uneix, en una mateixa narració, les dues ciutats. Però Jerusalem és presentada com el centre de la interpretació de l'Antic Testament, torbada per la presència dels mags que cerquen "un Altre rei". Betlem, en canvi, és la ciutat on reposa l'estrella; després de Betlem, ja no cal tornar a Jerusalem, sinó que els mags tornen a casa "per un altre camí". És que han trobat Jesús, que és el "camí".

• LITÚRGIA I ESPIRITUALITAT

La contemplació litúrgica d'aquest "miracle" —com l'anomena, en el sentit de "cosa admirable", un dels textos de la Litúrgia de les Hores— es fa a l'interior dels altres aspectes de la manifestació del Senyor: el baptisme en el Jordà, i el primer signe messiànic, a Canà de Galilea. Però hi ha prou relleu al fet mateix dels mags perquè pugui ésser contemplat també en si mateix.

El relleu més explícit es fa a partir de la fe dels pobles no creients. És el sentit de la primera i de la sego-

na lectura de la missa, com de molts altres textos de responsoris, antífones i oracions, començant per la col·lecta mateixa i el prefaci: "Avui, per il·luminar tots els pobles, heu fet conèixer en Crist el misteri de la nostra salvació..."

Per això m'agrada veure cada any la solemnitat de l'Epifania com la plenitud de l'Advent (en realitat "adventus" i "epifania" són dues paraules —una de llatina i l'altra de grega— que signifiquen el mateix: l'arribada solemne d'un gran personatge), però encara amb tota la dimensió de camí, de quelcom que s'està realitzant. És com una imatge de la humanitat sencera. Homes i pobles en camí a la recerca de la interpretació dels signes, homes i pobles que caminen encara vers "la possessió plena i la contemplació pura del misteri" (postcomunió). I tot això fet d'una manera ben explícita i visible, àdhuc ben institucional. Els mags no amaguen la seva recerca, com ho fa Herodes d'altra banda. I la profecia d'Isaïes parla "d'aixecar-se, desvetllar-se"...

Tot això es viu en la fe. Les realitats visibles són ben simples: "trobaren l'Infant amb Maria la seva mare..." Els signes que avui els homes poden trobar no són pas més esplendorosos, però tenen la seva força en la mesura que es refereixen al signe de l'Infant. La fe dels mags i la nostra es mouen per la gràcia del mateix Esperit, que ens impulsa a emprendre el camí, a mantenir una actitud vigilant, a superar les dificultats, a portar a la presència del Senyor el testimoni de la gratuïtat del nostre esperit, amb una sincera humilitat de cor. D'aquí en pot veure la força d'una renovació en la predicació i en el testimoniatge evangèlic i evangelitzador.

LECTURES DE LA MISSA

"SOBRE TU, JERUSALEM, CLAREJA COM L'ALBA LA GLÒRIA DEL SENYOR"

La proclama del profeta és plena d'entusiasme: Jerusalem està ben bé al centre de tots els pobles, però això no es deu pas a ella mateixa, sinó a la glòria del Senyor, que brilla sobre ella. Els pobles cerquen el Senyor, i el troben a Jerusalem.

Aquest anunci profètic ens l'explica l'evangelí d'avui acomplert d'una manera inesperada, pels mags d'Orient, si bé no és a Jerusalem on troben el Senyor, sinó a Betlem. D'una manera plena, i també inesperada, això es complirà per Pentecosta, amb el do de l'Esperit Sant. Però aleshores serà a la inversa: des de Jerusalem tots els pobles rebran l'anunci de l'evangelí de la gràcia de Déu.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (6:1-6)

Alça't radiant, Jerusalem, que arriba la teva llum, i sobre teu clareja com l'alba la glòria del Senyor. Mentre les tenebres embolcalen la terra, i fosques nuvolades cobreixen les nacions, sobre teu clareja el Senyor i apareix la seva glòria. Els pobles s'acosten a la teva llum, els reis busquen la claror de la teva alba. Alça els ulls i mira al teu entorn: tots aquests s'apleguen per venir cap a tu; porten de lluny els teus fills, duen als braços les teves filles. Tota radiant i meravellada veuràs amb el cor eixamplat com aboquen damunt teu els tresors del mar, i porten a casa teva la riquesa de les nacions. Et cobriran onades de camells, dromedaris de Madian i d'Efà; tots vénen de Sabà portant or i encens i cantant la grandesa del Senyor.

"TOTS ELS POBLES, SENYOR, US FARAN HOMENATGE"

El salm d'avui és ben bé el comentari i l'eco de la primera lectura. Es destaca l'universalisme de la salvació que porta el Rei Messies. Per una banda, és rei universal. Per una altra, és sobretot el rei dels pobres i dels febles. Els dona allò que ningú més no pot donar: "Els salvarà de la mort". L'anunci de la resurrecció és clar.

Salm 71: 1-2.7-8.10-11.12-13 (R.: 11)

Déu meu doneu al rei el vostre dret,

doneu al príncep la vostra rectitud.

Que el rei governi amb justícia el vostre poble, que sigui recte amb els humils.

R.: Tots els pobles, Senyor, us faran homenatge.

Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau. Que domini des d'un mar a l'altre, des del Gran Riu fins a l'extrem del país. R.

Li portaran obsequis les illes i els reis de Tarsís; els reis d'Àràbia i de Sabà li oferiran presents. Li faran homenatge tots els reis, se li sotmetran tots els pobles. R.

Salvarà els pobles que reclamen, els desvalguts que no tenen defensor. S'apiadarà dels pobres i dels febles, els salvarà de la mort. R.

"ARA DÉU HA REVELAT QUE TOTS ELS POBLES COMPARTeixEN LA MATEIXA PROMESA"

Aquest text tan breu és una autèntica joia per a definir la missió apostòlica, i el misteri secret —mysterion— que n'és el contingut: la unitat de tots els homes realitzada en Jesucrist, i oferta a tothom per la predicació de l'Església. Les paraules de l'apòstol expliquen prou bé per què el poble de Déu és "misteri". Els mags en són una primícia i una imatge.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (3:2-3a.5-6)

Germans, segurament heu sentit dir que Déu m'ha confiat la missió de comunicar-vos la seva gràcia: per una revelació he conegut el misteri secret, que els homes no havien conegut en les generacions passades tal com ara Déu l'ha revelat per l'Esperit als sants apòstols de Crist i als profetes.

El secret és aquest: que des d'ara, per l'evangelí, tots els pobles, en Jesucrist, tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa.

"VENIM DE L'ORIENT PER ADORAR EL VOSTRE REI"

La narració de Mateu és plena de vigor i de sentit. La seva intenció fonamental, però és ben clara: la presència entre els homes del "rei dels jueus" escapa a l'atenció d'aquells que tenien les profecies, i les interpretaven correctament en principi, mentre, en canvi, els que vénen de pobles llunyans fan cas dels signes, i arriben a trobar el qui cercaven. Llegint aquest text pensem fàcilment en la passió de Jesús, en les seves aparicions, i en la missió universal encarregada als apòstols: "Aneu, feu que tots els pobles siguin deixebles meus..." (Mat 28,18-20).

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (2:2-12)

Quan va néixer Jesús, a Bet-Lèhem de Judea, en temps del rei Herodes, vingueren d'Orient uns mags i, en arribar a Jerusalem, preguntaven: "¿On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist com s'aixecava la seva estrella i venim a presentar-li el nostre homenatge". El rei Herodes i tota la ciutat de Jerusalem s'inquietaren en sentir aquestes noves. Herodes convocà tots els grans sacerdots amb els lletrats del poble i els preguntava on havia de néixer el Messies. Ells respongueren: "A Bet-Lèhem de Judea. Així ho escriu el profeta: 'Bet-Lèhem, terra de Judà, no ets de cap manera la més petita entre les famílies de Judà, perquè de tu sortirà un príncep que pasturarà Israel, el meu poble'". Llavors Herodes cridà secretament els mags i s'informà ben bé del moment en què s'havia aparegut l'estrella. Després els encaminà a Bet-Lèhem amb aquesta recomanació: "Aneu, busqueu-lo ben bé, aquest nen, i quan l'haureu trobat, feu-m'ho saber, que jo també vull presentar-li el meu homenatge". Sortint de l'audiència del rei, es posaren en camí.

Llavors s'adonaren que l'estrella que havien vist aixecar-se anava davant d'ells fins que s'aturà sobre el lloc on hi havia el nen. La seva alegria en veure allà l'estrella va ser immensa. Entraren tot seguit a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare i, prostrats a terra, li presentaren el seu homenatge. Van obrir llavors les seves arquetes per oferir-li presents: or, encens i mirra. Després, advertits en un somni que no anessin pas a veure Herodes, se'n tornaren al seu país per un altre camí.

"Quan va néixer Jesús..."

El capítol segon de l'evangeli segons sant Mateu s'obre amb l'austeríssima re-
censió del naixement de Jesús: **Quan va néixer Jesús, a Bet-Lèhem de Judea, en temps del rei Herodes** (v. 1a). Es constata el fet, la ubicació geogràfica i l'anotació cronològica. Jesús neix a Betlem de Judea —"la casa del pa", o potser en un principi, "casa de (la deessa) Lahama"—, la pàtria de David, situada a uns 8 kms. al sud de Jerusalem, diferent de Betlem de Zabuló, a 11 kms. a l'oest de Natzaret. La nota geogràfica comporta ressons d'acompliment de profecies. En canvi l'anotació cronològico-històrica —**en temps del rei Herodes**— ens introdueix en un clima de persecució. Herodes, anomenat el Gran per la construcció del temple de Jerusalem i altres edificacions que es van emprendre en el seu regnat, havia arribat a rei dels jueus gràcies al favor de Roma, malgrat que fos idumeu per part de pare i àrab per part de mare, i hi regnà des de l'any 37 abans de Crist al 4 de la nostra era. Fou un rei cruel i sanguinari que ho supedità tot —familiars, amics, humiliacions— al seu afany de poder sense mesura. Els lectors de l'evangeli de Mateu sabien per amarga experiència que el nom d'Herodes era sinònim de tirà i perseguidor. La seva església era encalçada despietadament per un Herodes, nét d'Herodes el Gran, i nebot de l'Herodes de la Passió (Fets 12:1ss). Llegint el c. 2 de l'evangeli de Mateu, aquells cristians entenien que la persecució era quelcom gairebé connatural amb el fet de ser deixeble de Jesús, perseguit des del bressol a la creu, però que el Senyor vetllava pels seus elegits i, a través dels esculls, els menava cap al compliment del seu pla de salvació.

"Vingueren d'Orient uns mags"

Un cop anotat el fet del naixement de

L'adoració dels mags d'Orient

(Mt 2:1-12)

Jesús, amb una sorprenent simplicitat, l'evangelista entra a relatar-nos el gran drama que es desenrotlla entorn d'aquest infant. Tot el c. 2 constitueix una unitat compacta. No es pot partir ni prescindir de cap dels quatre moments que l'integren, si es vol captar la lliçó catequètica de sant Mateu. El Messies, Rei dels jueus, nat a Betlem, és buscat per uns mags arribats d'Orient (vv. 1-6), que un cop l'any trobat, l'adoren (vv. 7-12). El Fill de Déu, perseguit a mort, fuig a Egipte (vv. 13-15), mentre són assassinats els infants de Betlem (vv. 16-18). Mort el perseguidor, el Messies retorna al seu país i viu a Natzaret (vv. 19-23). Jesús és el nou Moisès, cridat i conduït per Déu en èxode cap a la terra promesa.

En el text grec de l'evangeli, l'aparició en escena dels mags és introduïda per un significatiu "vet aquí que", revelador de la sorpresa que el fet comportà. **Vet aquí que uns mags vinguts d'Orient arribaren a Jerusalem preguntant: ¿On és el recent nascut Rei dels jueus?** (vv. 1b-2a). Així el relat ens prepara per al que ens dirà en el v. 3: Una visita tan inesperada com insòlita havia de portar per força una gran commoció en l'ambient d'aquella ciutat plena d'intrigues i de pors. Els arribats d'allà on neix el sol confessen haver vist l'estrella que indicava el naixement del Rei dels jueus i vénen a la capital del regne a adorar-lo. Fora del nom genèric —**uns mags**— no sabem res més d'aquests per-

sonatges. Qui i quants eren? Pel que ens diu sant Mateu sols podem afirmar que havien de ser més d'un —**uns mags**— i que possiblement eren dedicats a l'astrologia. Podrien, doncs, ser savis escrutadors del cel de nit, atents als signes estel·lars i amb un coneixement prou pregon de les escriptures del poble jueu. Pel lloc d'on vénen —**uns mags vinguts d'Orient**— podrien ser perses, com així la primitiva iconografia cristiana els havia representats. El text evangèlic no dóna pas a la imaginació de la condició reial d'aquests personatges, ni a cap mena de sumptuosa comitiva que causés l'admiració del poble al seu pas. La narració és tota ella molt planera i versemblant. L'única notícia meravellosa que conté és l'aparició d'una estrella, que l'evangelista sembla interpretar com un fet simplement sobrenatural. La lliçó, doncs, cal buscar-la en l'actitud d'absoluta al "signe" que acaben de llegir enmig de les tenebres significatives de la nit. Obediència i humilitat, que són conseqüència d'una disponibilitat interior a seguir els camins del voler de Déu. Els mags "legeixen" correctament "els signes del temps" i es posen en camí a la recerca del recent nascut Rei dels jueus.

"I, prostrats a terra, l'adoraren"

A la torbació d'Herodes i de Jerusalem, s'oposa la gran alegria dels misteriosos

personatges d'Orient en redescobrir l'estrella que havien vist al seu país i que ara anava davant d'ells. L'evangelista no suposa que l'estrella hagués acompanyat durant tot el camí els mags. Ells arriben a Jerusalem guiats per la lògica de la seva suposició: Si el nadó és el Rei dels jueus cal anar-lo a cercar a la capital del regne i concretament al palau reial. El do de Déu —l'estrella— corregirà aquest "error" humà i els menarà a descobrir la naturalesa tota especial d'aquest Nadó-Rei, que no té res a veure amb els poderosos reis de la terra. Així, de la mateixa manera que Déu s'havia servit d'una estrella per cridar els mags fins a Jesús —feia servir el llenguatge que ells podien entendre—, també se serveix del mateix Herodes, per més enemic i perseguidor que fos, per instruir els mags i per donar a ells i a tots nosaltres una consigna d'autèntic sabor cristià: **Aneu, busqueu-lo ben bé aquest nen**, i els encaminà a Betlem (v. 8). L'opacitat maligna del cruel rei, Déu la transforma ara en guiatge lluminós que porta a la descoberta de l'autèntic Rei dels jueus. Arribats a la casa on sojornava la sagrada Família, els mags hi entren i **veieren el nen, amb Maria, la seva mare** (v. 11). Aquells estrangers —pagans— que buscaven un rei, el troben als braços de Maria, la seva mare. L'estrella els ha duts a Maria i ella els mostra Jesús. I els que buscaven simplement un rei, acaben adorant el Messies. L'anotació de l'evangelista, que pot interpretar-se simplement com un acte de vassallatge —així ho tradueix la versió catalana: **prostrats a terra, li presentaren el seu homenatge** (v. 11)—, suggereix més aviat un acte religiós de reconeixement de Jesús com a autèntic Messies, Déu fet home, que és com el veien i el veiem els cristians. Acomplerta la seva missió derivada de la vocació de l'estrella, Déu surt en defensa de la ingenuïtat dels mags i els fa retornar al seu país, burlant la crueltat d'Herodes. Perquè, en definitiva, el qui és el Senyor de la història i la mena a la salvació és justament Déu.

moda íntima

Avet

Set

VILASECA, S.A.

Campmany 25-31 - Tel. 790 59 00 (4 líneas)

08301 MATARÓ

Cristòfol Sàrrias, director de l'Oficina d'Informació de la Companyia de Jesús

"Els jesuïtes són allà on l'home d'avui els necessita"

Cinc-cents anys del naixement de sant Ignasi, l'any 1491, i quatre-cents cinquanta de l'aprovació de la seva obra, la Companyia de Jesús, per la butlla **Regimini militantis Ecclesiae** del papa Pau III. Són aniversaris que els jesuïtes recorden oficialment des del passat 27 de setembre, data en què fou programat el document papal l'any 1540. Molts anys, molta història, moltes contradiccions i molts moments de glòria. Els jesuïtes no han passat desapercebuts durant la seva història i si ja es feren notar en el Concili de Trento pels seus dots de teòlegs, i segles més tard per les reduccions del Paraguai i la supressió dictada pel papa Climent XIV, avui els tenim en les primeres pàgines dels periòdics pels assassinats de El Salvador, la seva tasca amb els marginats o pels seus escrits controvertits.

El jesuïta Cristòfol Sàrrias, català de Barcelona, actualment és el secretari del P. Provincial d'Espanya de la Companyia de Jesús i Director de la seva oficina d'Informació. Ha anat a Lleida unes hores per parlar-nos de **Sant Ignasi i el món actual**. Mantenim una breu conversa amb ell, per a Catalunya Cristiana.

— Moltes coincidències en aquests aniversaris, ¿què pretenen amb aquests records?

— Són pura coincidència, però ens interessa recordar els nostres

origens, i aprofitar-los, més que per fer propaganda, per buscar la manera de ser més fidels a l'esperit d'Ignasi. El P. General, en escriure a tota la Companyia deia que l'any ignasià no té altra finalitat que la renovació de la vida apostòlica personal i comunitària en l'Esperit.

— Però vostès ho han fet una cosa pública...

— El mateix P. General afegia que havíem d'associar especialment a aquesta celebració a tots aquells i a totes aquelles que col·laboren més íntimament amb la Companyia i que s'inspiren en l'espiritualitat ignasiana. I això és el que s'intenta fer. Pot semblar que llancem les campanes al vol. En realitat les fem sonar perquè els nostres amics, que són entre d'altres els que ens confien l'educació dels seus fills, s'uneixin en l'alegria que suposa qualsevol aniversari d'aquesta classe.

— Això només es fa a Espanya o en d'altres parts del món?

— A Espanya som 2.500 jesuïtes i arreu del món uns 25.000. Som a 113 països i tenim molts centres educatius d'ensenyança superior o mitjana amb més de 200.000 alumnes, més de 2.000 paròquies, leproseries, observatoris, hospitals, centres socials i culturals, residències, etc. És evident que aquestes celebracions s'estenguin arreu del món, però més es-

pecialment per Espanya, que és la pàtria d'Ignasi. I dins d'Espanya en el País Basc (Loiola que fou on va néixer) i a Catalunya, ja que Montserrat i Manresa són punts geogràfics fonamentals en la història de la seva conversió. Segurament va passar per Lleida en el seu camí cap al Monestir de Montserrat, quan va voler vetllar les seves armes com un cavaller errant "a lo divino".

— La història personal d'Ignasi està plena de canvis, des del capità de les tropes del rei d'Espanya contra els francesos, fins a la vida romana, ¿va ser una mica aventurer, oi?

— Sí i no. Fou un home de cort durant gairebé vint anys, i la seva vida està plena de gestes cavalleresques. Som al final de l'Edat Mitjana i començaments del Renaixement. Quan el van ferir a Pamplona i va haver de recloure's a Loiola per a la seva convalescència, somniava en una dama inaccessible, que alguns identifiquen amb Catalina, la filla de Juana la Loca. En realitat, qui aniria a trobar-lo seria Déu, i en lloc dels llibres de cavalleries que demanava per distreure's, li donaren vides de Sants i la **Vita Christi** del Cartoixa. Providencialment no hi havia altres obres a la casa de Loiola. I aquests lectures el varen impactar tant —era la gràcia de

Déu que el buscava— que va decidir fer-se cavaller "a lo divino", i anar a vetllar les armes a un Santuari de la Mare de Déu, per passar després a Terra Santa i viure on va morir Jesucrist. Aquesta és la raó per la qual va anar cap a Barcelona, per embarcar, i es va aturar a Montserrat per a la seva investidura com a pelegrí de Déu.

D'allí va passar a Manresa per raons que no sabem i va estar uns anys vivint d'almoïna, tenint cura de malalts i meditant. El fruit de tot això fou el llibre dels **Exercicis Espirituals**, i la il·luminació que va tenir que havia de fer quelcom per anar pel món, cap a Terra Santa. És l'origen de la Companyia de Jesús en la seva ment, això passava l'any 1522.

Després se'n va anar a estudiar llatí a Barcelona i Teologia a Alcalà i Salamanca, on fou imprès per la Inquisició. Se'n va anar a París i allí va reunir els seus primers companys, un dels quals va ser Francesc Xavier. En no poder anar als Sants Llocs, es varen posar a la disposició del Papa, i va néixer l'Orde dels Jesuïtes.

— Per què han estat sempre tan controvertits?

— Contestaré amb unes paraules de Pau VI, que assumeix Joan Pau II en la carta que ha adreçat a tota la Companyia amb motiu d'aquest aniversari: **Onse vulga que en l'Església, fins i tot en els camps més difícils i de primera línia, en els creuaments de les ideologies, en les trinxeres socials, hi ha hagut o hi ha confrontació entre les exigències urgents de l'home i el missatge cristià, allí han estat i són els jesuïtes.**

Estar en situacions de frontera fa que hi hagi dificultats serioses i no sempre hem encertat en les solucions. La Història ensenya amb la distància del temps, on era veritat, i quins foren els orígens de les contradiccions.

— I actualment, ¿com està la Companyia?

— Abans del 27 de setembre es

van reunir en Congregació tots els Provincials jesuïtes del món, que són 84. Ha estat —podem dir entre parèntesi— la primera vegada des del 1940 que s'han pogut reunir tots gràcies a la caiguda dels règims de l'Est europeu. En aquesta Congregació s'han analitzat molts punts, i un d'ells és l'estat actual de la Companyia arreu del món. La situació és bona, i encara que hi hagi conflictes en alguns llocs, és a causa d'allò que indicava abans per boca de Pau VI. Amb la Santa Seu les relacions són excel·lents, i el Papa ens dona continuïtat mostra d'afecte i de confiança.

— Però, continuen entrant jesuïtes o disminueixen segons sembla de manera alarmant?

— Continuen entrant joves a la Companyia. Actualment hi ha més de 1.000 novicis, encara que n'hi ingressen més en els països del tercer món, com l'Índia i Amèrica Llatina, i menys en els del primer món. Però això no preocupa estructuralment, perquè l'esperit d'Ignasi és el mateix, dins de la diversitat.

— Creu que tenen futur els jesuïtes?

— En els seus treballs, sí. Són en tots els camps concrets on l'home actual els necessita i, aquesta és una de les preocupacions que han tingut els Provincials a Loiola. Si fan seu el lema d'aquests aniversaris ignasians de **en tot estimar i servir** —que és de l'última meditació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi— gaudiran de bona salut; espiritual, és clar, que és la que els importa... S'adaptaran al món actual, a les seves exigències vistes a través de l'esperit de l'evangeli i continuaran fent tots els possibles per educar tan bé com sapiguin en els seus Col·legis i Universitats, entendre els marginats, ser presents en el món de la cultura i ajudar els qui ho necessitin, sempre a les ordres del Papa.

JAUME MONTAÑA

Organitzats per l'Escola de l'Esplai

Curs d'Animadors de la Tercera Edat

L'àmbit de Tercera edat de l'Escola de l'Esplai convoca el 12è. Curs d'Animadors de Tercera Edat que s'iniciarà el proper 15 de gener.

L'objectiu del curs és oferir als animadors unes bases teòriques i tècniques que els ajudi a aprofundir i a perfeccionar la seva tasca amb aquest sector creixent de la Tercera Edat. El curs està inclòs en els estudis d'animació socio-cultural que imparteix l'Escola de l'Esplai, però també es pot cursar de manera totalment independent.

Els temes que es desenvoluparan són:

1. Animadors i Monitors de gent gran
2. L'envelliment de la població
3. Psicologia de la tercera edat
4. Tipologia de la gent gran
5. La salut i la persona gran
6. Relacions humanes i dinàmica de grup
7. L'oci i la formació permanent
8. Activitats d'animació i expressió
9. L'activitat física i esportiva
10. Les visites culturals
11. Les sortides, l'activitat i la vivència de la natura

12. El centre d'esplai de tercera edat
13. Colònies de tercera edat
14. L'animació socio-cultural en les Residències Geriàtriques

15. Espiritualitat i pastoral de la gent gran.
El curs està coordinat per Lluís Antoni Sobroca. També són professors: Lluís Folch i Camarasa, Josep M. Boada, Núria Mollà, Pere Joan Giral, Jaume Moregò, Assumpta Bruguera, Isabel Benabarre, Jaume Seda, Pere Vives, Angelina Fullat, Montserrat Puig i M. Teresa Oriol.

A més d'aquest curs, l'àmbit de Tercera Edat de l'Escola de l'Esplai de Barcelona organitza també per al proper gener una nova convocatòria del curs de Preparació a la Jubilació (Saber Envel·lir) i cursos de Continuïtat d'aquest mateix programa sobre qüestions psicològiques relacionades amb la gent gran, dinàmica de grups i musicoteràpia.

Per a inscripcions o per a més informació cal adreçar-se a l'Escola de l'Esplai. C/. Numància, 149-151, Barcelona. Tel.: (93) 410 16 02.

418 48 48

Telefon de l'Esperança

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY

Tel. (93) 337 18 12

MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA • MODA

Premi Novel

Recentment s'ha celebrat l'acte de proclamació i lliurament dels "Premios Novel de la Moda" en la seva XVI edició.

Amb més de quatre-cents assistents al sopar-desfilada organitzada en el Saló Gòtic de la Llotja de Barcelona, per atorgar als joves guanyadors del Novel el preuat guardó, es visqueren hores de gran emoció davant del que fou una disputada competència ja que molts dels models presentats constituïren un autèntic repte per la seva originalitat i disseny, resultant extremadament difícil l'eliminació dels no premiats.

Aquest concurs està patrocinat pel Gremi de les Indústries de la confecció de Barcelona i compta amb el suport de la Generalitat de Catalunya i del Ministeri d'Indústria i Energia (Centre de Promoció de Disseny i Moda), comptant en aquesta ocasió, amb la col·laboració de Cortefiel.

Aquest concurs cobreix el més ambiciós dels objectius, com és el

Isabel López Gargallo, de Barcelona, guanyadora del primer Premi Novel, corresponent a "Moda Home".

Marta Sanjuan Satorra, de Sitges, guanyadora del primer Premi Novel, corresponent a "Moda Infantil".

Mª Rosa Lamolla Miret, d'Igualada, guanyadora del primer Premi Novel, corresponent a "Moda Dona".

de llançar al món de la creació nous i joves valors que desitgen provar sort en la difícil aventura de crear moda.

Com cada any, els dissenys procedien de tot Espanya que arribaren en aquesta ocasió a 1.842, sumant un total de 307 col·leccions.

El jurat qualificador d'aquest XVI Premi Novel de la Moda, després d'una deliberació un xic ex-

haustiva, notificà el resultat a tots els assistents a l'acte, atorgant els primers premis als següents participants que reberen una placa i 250.000 pessetes cada un repartits de la següent manera: "Moda Dona": Mª Rosa Lamolla Miret, d'Igualada (Barcelona). "Moda Infantil": Marta Sanjuan Satorra, de Sitges (Barcelona). "Moda Bany": Mª Montserrat Olivan Canuda, d'Igualada (Barcelona) i

"Moda Home": Isabel López Gargallo, de Barcelona.

També s'atorgaren quatre accésits, un per a cada apartat, consistent en una placa i 100.000 pessetes, corresponent a "Moda Dona": Marta Ortega Salido, de Madrid. "Moda Infantil": Olga Nava Abad, d'Alcorcón (Madrid). "Moda Bany": Núria Esther Gómez Martínez, de Barcelona i "Moda Home": Javier Sanz Pala-

cios, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelona).

A l'acte assistí la Sra. Marta Ferrusola de Pujol, que també fou l'encarregada de lliurar el primer premi corresponent a Moda Dona, actuant de presentador en el transcurs de tota la vetllada, el conegut i prestigiós locutor Albert Nadal.

MARIA JOSE EJARQUE

LLIBRES

Epistolari per la llengua catalana⁽¹⁾

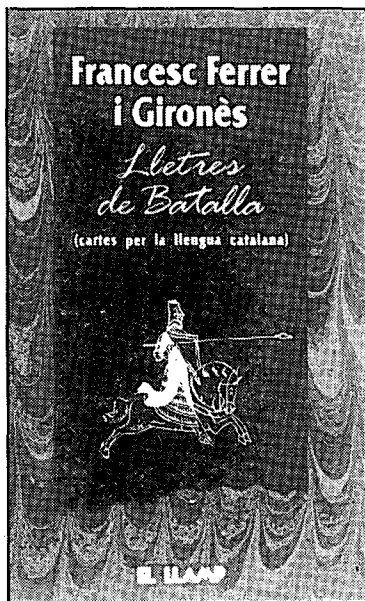
El llibre que avui ressenyem, escrit pel senador Francesc Ferrer, recull un conjunt força ampli i divers de cartes reivindicatives en favor de la llengua catalana. Primer de tot, és interessant fer una referència al context més actual d'aquesta publicació: Francesc Ferrer ha publicat fa poc **Insubmissió lingüística i Els drets lingüístics dels catalanoparlants**. Els tres títols mostren tres facetes clares d'una lluita lingüística que ja compta amb una reflexió general i un activisme apreciable.

L'actualitat d'aquesta lluita és evident. No és lluny la revisió de l'actual Llei de Normalització Lingüística, que només té set anys. La Llei provoca una sensació general de poca operativitat sobretot per-

què no pot coaccionar els sectors més reticents a la normalització.

El llibre de Francesc Ferrer demostra la utilitat de l'acció institucional, l'acció política, com a via directa al poder. En aquest sentit podem considerar com n'és de relativa aquella idea que diu que la vertebració nacional de Catalunya és una tasca de la societat civil. Els índexs de consciència nacional de la població no són pas gens esperançadors.

Lletres de batalla és una mostra de les grans àrees on cal el testimoni lingüístic: l'exèrcit, el món de la justícia, l'ordre públic, l'administració central i certes esferes de la vida pública i privada de Catalunya. I estem parlant d'un

testimoniatge de base en què encara cal recordar que Catalunya és una nació i que la Constitució promet la protecció de les llengües cooficials. Aquest és el nivell de comprensió de la realitat nacional i lingüística amb què ens trobem davant la societat i les institucions espanyoles. Francesc Ferrer se n'ha fet farts de dir-ho a les seves cartes. Mentrestant, cap testimoniatge és suficient quan el que hi ha en joc és la llengua o, en paraules del lingüista Jesús Tusón, "la casa de la consciència d'un poble".

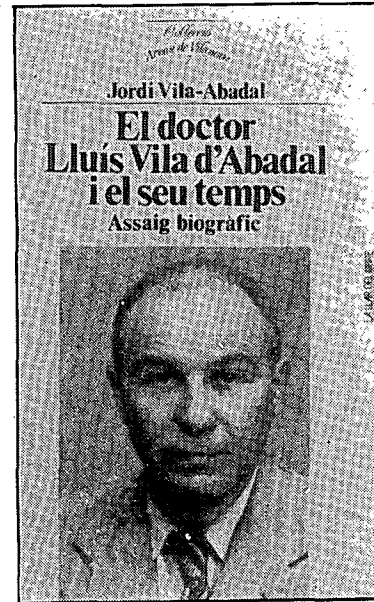
1. FRANCESC FERRER i GIRONÈS, **Lletres de batalla**, Editorial El Llamp, Barcelona, 1989.

El doctor Vila d'Abadal

S'ha acabat de publicar un llibre, força interessant per diversos motius, que recomanem amb molt de gust ja que creiem que resulta una lectura que, tant des del punt de vista biogràfic com històric, ofereix grans atractius.

Ens referim a l'obra titulada **El doctor Lluís Vila d'Abadal i el seu temps** que fa molt pocs dies que s'ha posat a la venda. L'autor, Jordi Vila-Abadal, és fill del personatge biografiat. Aquest aspecte de l'autor, però, no ens ha de fer malpensar. Podríem pensar que en ser fill del protagonista, el seu amor filial podria haver influït en el seu treball i que hi manqués objectivitat, que el partidisme, fins i tot involuntari, hagués pesat fins a l'extrem que l'obra fos poc de fiar. No és pas aquest el cas. Tot al contrari. Per una banda, l'autor ha procurat, i a fe que ho ha aconseguit, ser ben objectiu, i per altra banda el fet de ser de la família directa li ha proporcionat unes immillorables oportunitats de conèixer el doctor Vila d'Abadal en la intimitat i en el tracte diari durant prou temps, particularitat que pocs biògrafs disposen, i es veuen obligats a comptar només amb opinions menys directes.

Aquesta obra comentada, no és només un assaig biogràfic com ens diu el seu autor sinó que a més de fer-nos conèixer ben a fons la vida i el pensament del doctor Vila d'Abadal, és una completa i detallada pàgina de la nostra història, la història del primer terç de segle, amb abundosa documenta-

ció i explicació dels principals fets històrics, en els vessants social, religiós, cívic i familiar que ens mostra una gran persona, un gran metge, un gran patriota, un gran cristià.

Estem ben convençuts que es tracta d'un llibre recomanable, que la seva lectura és molt interessant i que el lector s'ho passarà molt bé. És més, és un llibre molt adient per fer content l'amic si l'utilitzem com a obsequi de Nadal o de Reis. La persona obsequiada segur que ens ho agrairà.

AMIT

1. Col·lecció Arnau de Vilanova, vol. 7. La Llar del Llibre, 1990, Barcelona.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella s'erosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3er. 2a. Tels. 317 41 44 - 302 59 83. Pref. Concert entrevista

RACÓ DE LA POESIA

CAMÍ DEL CEMENTIRI (Lleida)

*Alegre, ombrívol, d'atraient amplada
i engarlandat amb els tresors de l'horta,
va pujant un camí fins a la porta
que tanca el clos de la darrera estada.*

*A baix, el riu, amb ses cançons de fada,
la ciutat dels que ploren aconhorta,
tot guaitant somniós la ciutat morta
que a dalt s'adorm en la gran pau sagrada.*

*La via ja la veus; és encisera;
ves seguint-la, i amunt; que allà t'espera,
besant les creus, volant de brot en brot,*

*sota els xiprers de verd-negrós ombratge,
l'àngel que diu amb misteriós llenguatge:
—Si et deixes l'infinit, aquí hi és tot.—*

MAGÍ MORERA i GALÍCIA
(1853-1927)

COSTUMS I TRADICIONS

Santimònies del mes de gener (1)

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

En començar l'any donem un cop d'ull al santoral de gener i trobem algunes curiositats santimòniques, o sigui relacionades amb la vida i fets d'alguns sants del mes. D'alguns, en donarem la cita del "Diccionari dels Sants", de Dom Philippe Rouillard abans de la versió o tradició popular.

Troblem primer, el dia 2, sant Macari. "Passà quaranta anys venent confits a Alexandria i després seixanta mortificant-se al desert ajudat pels dimonis, els mosquits i els altres ermitants, (segle IV). Patró dels pastissers".

El poble diu que Macari Aventí era pagès de l'Empordà, inventor de la fanga. Més tard fou pastisser i va inventar els fideus, els més gruixuts dels quals prengueren el nom de "macaris", o sigui, macarrons.

De sant Gem —dia 10— el "Diccionari dels Sants" no en diu res però hom creu que era forner a Barcelona i per això es venerava al Pi. La gent hi anava a resar i a "comprar un xavo, o un sou, de gana". Els sagristans recollien les monedes bones perquè feien creure als fidels que les velles no servien i se les venien per doble preu.

Un sant Anastasi, poc conegut, monjo de Sant Silvestre, l'antic Soracte, diuen que fou tintorer i amb aigua clara tenyia la roba del color que volia. (577). El trobem el dia 11.

El 12, sant Nazari, català, monjo de Sant Miquel de Cuixà que parlava amb els ocells i ells li responien. Va apagar un gros incendi amb la seva capa sense que restés ni socarri-

mada. Antigament a Barcelona, els xatos o camusos i els nassuts, posaven una imatge del sant al carrer i obligaven el qui passés a prop, a saludar-la i parlar-hi amb veu nassal. Aquest costum el continuaren molts anys, els estudiants.

El dia 15, sant Fèlix de Nola (Itàlia). "Sacerdot, empresonat, evadit per miracle —tota evasió és miraculosa però en aquell temps era habitual la intervenció d'un àngel—, després obtingué una càtedra i finalment el cel" (260). Hom conta que en una ocasió, a una nena anomenada Felissa, mentre dormia, una rata l'atacà i li mossegà una orella. Un gat la salvà i ja gran la dona establí una deïxa fent habilitar una capella del claustre de la catedral de Barcelona, perquè s'hi poguessin aixoplugar tots els gats abandonats, sota els auspicis del sant que, segons ella, li havia enviat el seu salvador.

El mateix dia 15, sant Maur, Maure o Mauri. "Deixeble de sant Benet, caminà per obediència per sobre l'aigua per salvar un company. Segons una tradició fou enviat a la Gàl·lia per fundar-hi un monestir" (584). El poble el fa home de mar que guaria la llongura i altres mals amb oli de fetge de peix. Un ferrer del carrer Príncep de Viana, a Barcelona, en tenia una imatge i posseïa el secret d'un ungüent i una oració que guarien. Es féu ric, traspassà la botiga, amb la imatge però no el secret guaridor. El seu successor hagué de plegar.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Les estacions (1)

ALBERT PERA

Una altra de les divisions de l'any és la que fem en quatre parts iguals, en relació amb la posició de la terra i el sol, segons càlculs matemàtics i exactes que els astrònoms porten a cap. Com que jo no arribo a tant, aquestes quatre parts me les miro pels seus efectes meteorològics, i àdhuc poètics. Ja deveu haver endevinat que es tracta de les estacions.

Les estacions, que són el període comprès entre un equinocci i un solstici. Entenem per equinocci, com el mot diu, la durada exacta del dia i de la nit, que passa dos cops l'any, a l'inici de la primavera i de la tardor. El solstici, per contra, marca, també dos cops l'any, la màxima diferència nocturna i diürna, en començar l'estiu i l'hivern.

Dels quatre mots que fem servir per designar aquestes divisions, dos coincideixen amb la denominació castellana: primavera i hivern. La primera exactament, i el segon, amb variants ortogràfiques i morfològiques. Dels altres dos, l'estiu és el "verano", totalment diferent, i també existeix "estío", més literari. "Otoño" i tardor tampoc no s'assemblen de res, encara

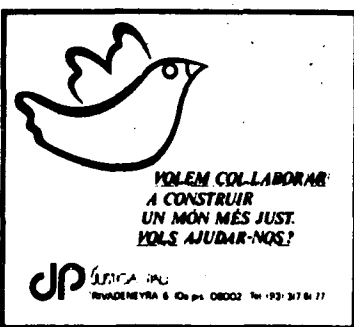
que nosaltres tenim autumne, reservat a l'ús literari. Aquest "verano" i aquest "otoño" originen uns barbarismes com són veranejar i otonyal, un verb i un adjectiu que no hem de vacillar a proscriure i a substituir-los per estiuejar i tardorenc o tardoral, que són els que corresponen.

La primavera és tinguda per la més agradable, de temperatura tèbia i preludi del bon temps. Però moltes vegades la realitat desmenteix aquest supòsit. Al nostre país la primavera sol ser curta i desigual, amb vents i freds a deshora quan ja no s'esperen. Segons les estadístiques és el temps pitjor per a la salut. Aquest caire poc falaguer no ha impedit que poetes i artistes la cantessin amb la seva millor inspiració i en lloessin i representessin els aspectes més florits i esplendorosos, fins al punt que hem convingut tots a considerar els adjectius primaveral i primaverenc com a sinònims de joventut, força, benestar, puixança, sense cap dels inconvenients es-

mentats. Artísticament, la primavera és l'estació que més joc ha donat, i són cèlebres moltes pintures, la més representativa de les quals és El triomf de la Primavera de Sandro Boticelli. Els antics solien representar-la en forma de figura humana coronada de flors al costat d'un arbre també florit.

Perles ortogràfiques

Una casa distribuïdora m'anuncia les vacances dient que "vos comunica que romandrà tancada per vacances els dies 8 al 21 d'agost propers." Molta exhibició de romandrà i de propers, però l'han errada en el vos, que havia de ser us. Una altra cosa seria vol comunicar-vos.

UN SELECTE REGAL PER NADAL I REIS

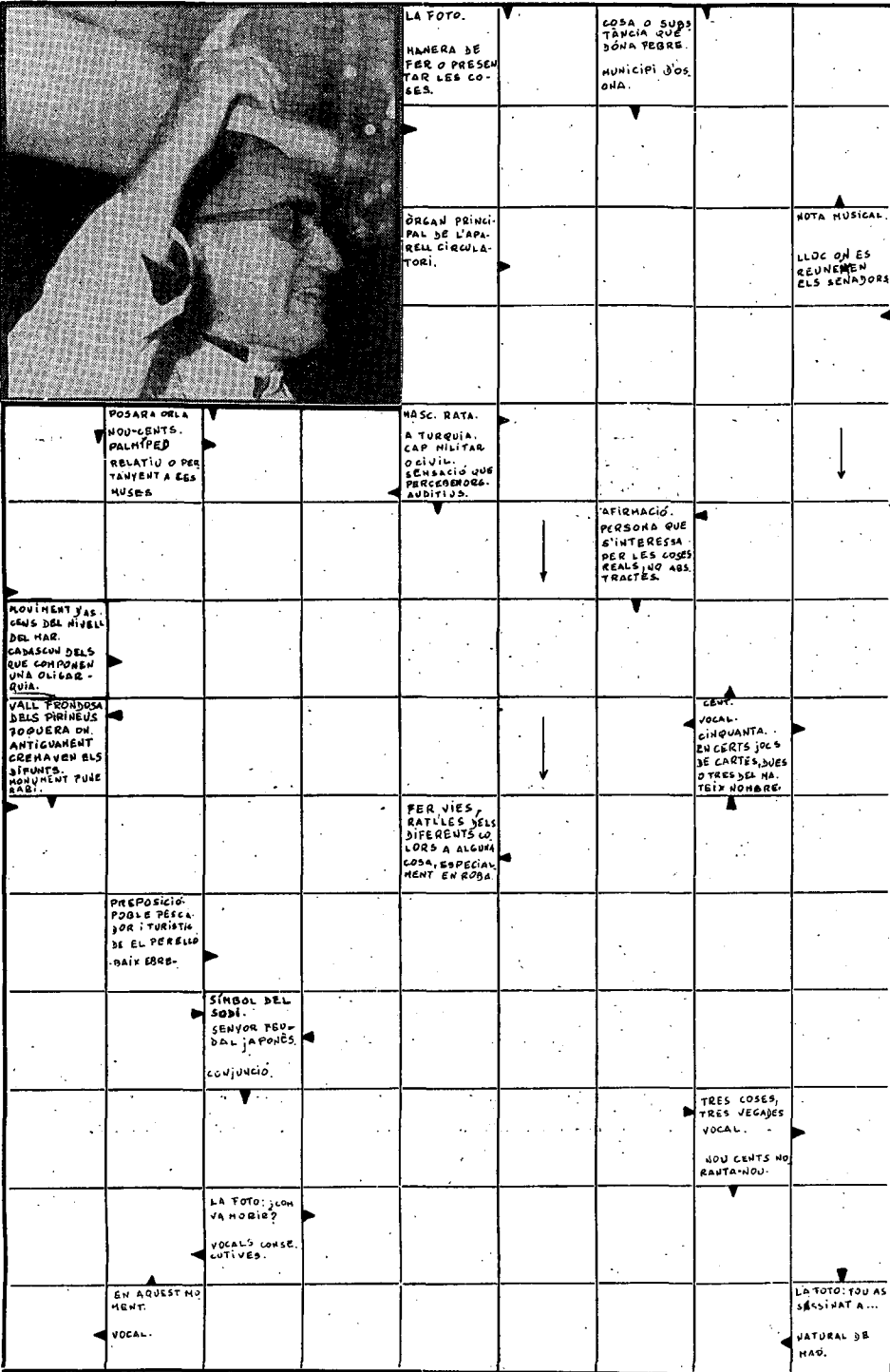
"Xesc Soliu ha apregonat en la filosofia popular amb més sort que el Cavaller de la Trista Figura perquè ha sabut posar el refranyer al servei de la intel·ligència. Si em permeteu el símil, els refranys a les seves mans, vénen a ser com els boixets d'un coixí de fer puntes" (Del pròleg d'Esteve Busquets i Molas) a "EL SENY D'UN POBLE".

"Jo veig cada persona rodejada i acompanyada per la munió de les coses que l'envolten. Voldria que aquestes divagacions us ajudessin a capir com les coses us ofereixen sempre l'estimació amb què les heu apreciades; com en hores baixes i foscasts, l'estol de les coses sempre properes i amicals, posa al vostre abast la possibilitat de vèncer la pesantor de qualsevol solitud" (Del pròleg del mateix Xesc Soliu a "QUAN LES COSES PARLEN").

DISTRIBUÏDORA BALMES, c/. Duran i Bas, 11. Tel. 317 94 43, i a les principals llibreries de Catalunya.

ENCREUATS

per ROSA COLLELL

LA FOTO.
MANERA DE FER O PRESENTAR LES COSES.

COISA O SUPERTANCIA QUE DONA TEGRE.
MUNICIPI D'OSONA.

ORÇAN PRINCIPAL DE L'APARELL CIRCULATORI.

NOTA MUSICAL.
LLOC ON ES REUNEIXEN ELS SENADORS.

POSAR A ORLA NOU-CENTS.
PALÍPEDI RELATIU O PER TANYENT A ELS MUSEUS.

NASC. DATA.
A TURQUIA. CAP MILITAR O CIVIL. SENSACIÓ D'UN PERCEPCIONER AUDITIUS.

AFIRMACIÓ.
PERSONA QUE S'INTERESSA PER LES COSES REALS, NO ABSTRACTES.

MOVIMENT VERTICAL DELS DELS DEL MAR.
CADAQUEN DELS QUE COMPONEN UNA OLIVAR-QUIA.

VALL PROFONDA DELS PRINEUS TOQUERA ON ANTIGAMENT CREHAVEN ELS SIFONS.
MOVIMENT PUNE SARI.

PREPOSICIÓ.
POBLE PEGAT D'OR I TURISTES DE EL PEREGRIN D'AIK EBBE.

SÍMBOL DEL SODI.
SENYOR TROBAL JAPONÉS.

CONJUNCIO.

PER VIES.
RATLLES DELS DIFERENTS COLORES A ALGUNA COSA, ESPECIALMENT EN ROSA.

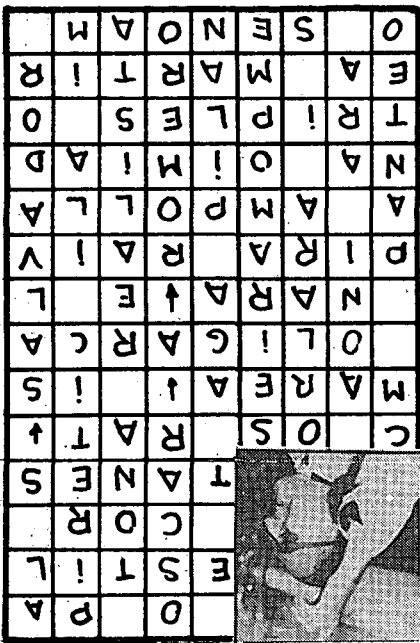
TRES COSES.
TRES VEGADES VOCAL.

NOU CENTS NO RENTA-NOU.

LA FOTO: CON VA MORIS?
VOCALS CONSECUTIVES.

EN AQUEST MOMENT.
VOCAL.

LA FOTO: TU AS SÀSINAT A...
NATURAL DE NAU.

LA FOTO.
MANERA DE FER O PRESENTAR LES COSES.

COISA O SUPERTANCIA QUE DONA TEGRE.
MUNICIPI D'OSONA.

ORÇAN PRINCIPAL DE L'APARELL CIRCULATORI.

NOTA MUSICAL.
LLOC ON ES REUNEIXEN ELS SENADORS.

POSAR A ORLA NOU-CENTS.
PALÍPEDI RELATIU O PER TANYENT A ELS MUSEUS.

NASC. DATA.
A TURQUIA. CAP MILITAR O CIVIL. SENSACIÓ D'UN PERCEPCIONER AUDITIUS.

AFIRMACIÓ.
PERSONA QUE S'INTERESSA PER LES COSES REALS, NO ABSTRACTES.

MOVIMENT VERTICAL DELS DELS DEL MAR.
CADAQUEN DELS QUE COMPONEN UNA OLIVAR-QUIA.

VALL PROFONDA DELS PRINEUS TOQUERA ON ANTIGAMENT CREHAVEN ELS SIFONS.
MOVIMENT PUNE SARI.

PREPOSICIÓ.
POBLE PEGAT D'OR I TURISTES DE EL PEREGRIN D'AIK EBBE.

SÍMBOL DEL SODI.
SENYOR TROBAL JAPONÉS.

CONJUNCIO.

PER VIES.
RATLLES DELS DIFERENTS COLORES A ALGUNA COSA, ESPECIALMENT EN ROSA.

TRES COSES.
TRES VEGADES VOCAL.

NOU CENTS NO RENTA-NOU.

LA FOTO: CON VA MORIS?
VOCALS CONSECUTIVES.

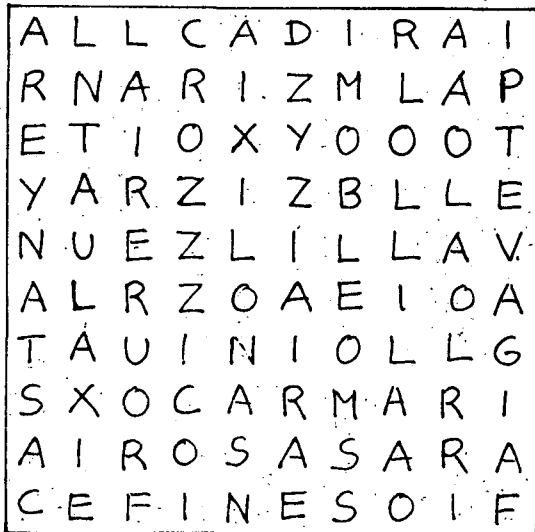
EN AQUEST MOMENT.
VOCAL.

LA FOTO: TU AS SÀSINAT A...
NATURAL DE NAU.

SOPA DE LLETRES

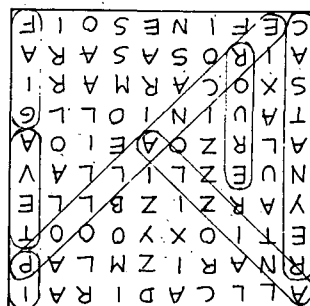
Per MONSERRAT ALBERT

TOTS SET, A MÉS D'OMBRA, PRODUÏEIXEN RIQUESA

ALLCADIRAI
RNARIZMLAP
ETIOXYOOT
YARZIZBLE
NUEZLILLAV
ALRZOEIOA
TAUINIOLLG
SXOCARMARI
AIROSASARA
CEFINESOLF

Pi - avet - roure - faig - pollancre
- castanyer - alzina

ALLCADIRAI
RNARIZMLAP
ETIOXYOOT
YARZIZBLE
NUEZLILLAV
ALRZOEIOA
TAUINIOLLG
SXOCARMARI
AIROSASARA
CEFINESOLF

ESCACS

per JAUME MORA

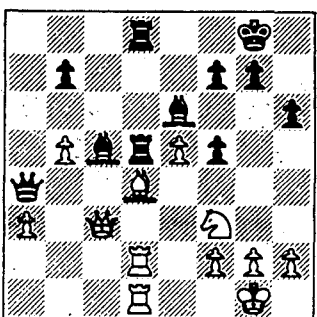

DIAGRAMA 358
Negres juguen i guanyen

El sempitern tema del mat del conill, amb línia secundària inclosa.

Solució al diagrama 357
1 Da6-c8+ Ta8xc8, 2 Tc7xc8+ 1-0 si 1...Rg8-h7, 2 Dc8xf5+

LA TRAVESSA

SEVILLA-R. MALLORCA.....	1
CASTELLON-ZARAGOZA.....	X
F.C. BARCELONA-CADIZ.....	1
AT. MADRID-R. SOCIEDAD.....	1
SP. GIJON-LOGROÑES.....	1
AT. OSASUNA-R. OVIEDO.....	X
ATH. BILBAO-R. MADRID.....	1
TENERIFE-R.C.D. ESPAÑOL.....	1
R. VALLADOLID-VALENCIA.....	1
BURGOS-BETIS.....	2
R. MURCIA-ELCHE.....	1
LEVANTE-R. VALLECANO.....	X
SALAMANCA-D. CORUÑA.....	1
MALAGA-ALBACETE.....	1
Pleno al 15	
PALAMOS-BILBAO ATH.....	X

RESULTATS

SEVILLA-MALLORCA.....	1-0
CASTELLON-ZARAGOZA.....	0-0
BARCELONA-CADIZ.....	2-0
AT. MADRID-R. SOCIEDAD.....	4-0
SP. GIJON-LOGROÑES.....	1-0
OSASUNA-OVIEDO.....	0-0
ATHLETIC-R. MADRID.....	1-0
TENERIFE-ESPAÑOL.....	2-0
VALLADOLID-VALENCIA.....	3-1
BURGOS-BETIS.....	1-2

CLASIFICACIONS

1.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	15	26+10
2.	AT. MADRID	PJ	PTS	15	20+4
3.	R. MADRID	PJ	PTS	15	19+5
4.	SEVILLA C.F.	PJ	PTS	15	18+2
5.	AT. OSASUNA	PJ	PTS	14	18+2
6.	C.D. LOGROÑES	PJ	PTS	14	18+6
7.	R. BURGOS	PJ	PTS	15	16
8.	ATL. C. BILBAO	PJ	PTS	14	16
9.	R.C.D. ESPAÑOL	PJ	PTS	15	15+1
10.	R. OVIEDO	PJ	PTS	14	15+3
11.	R.S. GIJON	PJ	PTS	15	14-2
12.	C.D. CASTELLON	PJ	PTS	15	14-2
13.	VALENCIA C.F.	PJ	PTS	15	13-1
14.	R. ZARAGOZA	PJ	PTS	15	12-2
15.	R.C.D. MALLORCA	PJ	PTS	15	12-2
16.	REAL SOCIEDAD	PJ	PTS	15	12-2
17.	C.D. TENERIFE	PJ	PTS	15	12-4
18.	R. VALLADOLID	PJ	PTS	15	11-5
19.	R. BETIS	PJ	PTS	15	8-6
20.	CADIZ C.F.	PJ	PTS	15	7-7

SUPER-JORDI

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

Nº. 543

Històries d'Eixerits

La diada dels "reis" o mags

La narració evangèlica dels reis, (a la catequesi diem mags), és ben interessant i bonica, oi? Cada any, quan arriba aquesta diada hi penso molt. Abans, quan era més petit del que ara sóc, renoi com hi pensava! (de vegades penso que valia la pena ser petit). Quan vaig saber com anaven les coses, la veritat, em va fer una certa tristesa però no em vaig disgustar gens. Home!, tenir il·lusions sempre és agradable, oi més quan els pares, amb tanta estimació, les satisfien. Ara les il·lusions, l'estimació i els regalets, també els tenim. Sort d'això, eh?

Ara bé, jo em pregunto: ¿Què ens volia dir l'evangelista amb aquesta narració? Us ho vull dir sincerament, després del què varen explicar-nos a la catequesi i de parlar amb la mare, em sembla que ara ja ho sé: 1er. Jesús estima tothom, vol que tothom se salvi i crida tots els homes a seguir-lo. 2on. Tots els qui escolten la seva crida, el volen conèixer i el busquen, el troben. 3er. S'ha de ser decidit, i fer camí fins a creure de debò que Jesús és el Fill de Déu fet Home, i el Salvador de tots. 4art. Quan l'estimes, el millor obsequi és obrir-li de bat a bat el teu cor.

Bé, desitjo sincerament que a tots vosaltres (i a mi també, eh), els reis ens portin algun regal que ens faci il·lusió. I tant de bo que per a tots els nois i les noies de la terra hi hagi qui els estimi, avui i sempre. Perquè aquest és el millor regal.

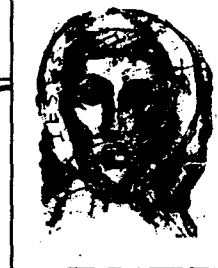
L'Eixerit

Avet Set — Avet Set —

Avet Set esllips per a nenes i nens

pel Mossèn

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli de l'Epifania del Senyor (Reis). - Evangeli segons sant Mateu, capítol 2, versets de l'1 al 12 (Mt 2:1-12).

Reflexionem: 1. La meravellosa narració evangèlica dels mags, és una formidable lliçó de catequesi. En primer lloc ens diu que la "manifestació" (això vol dir el mot "Epifania") del Fill de Déu en Jesús és un esdeveniment obert a la fe de tots els homes i de tots els pobles. La Bona Notícia (això vol dir el mot "Evangeli") de la salvació serà anunciada a tots els pobles de la terra. Perquè Nostre Senyor estima tothom i vol que tothom se salvi.

2. L'aventura dels Reis ens recorda que cal buscar el camí de la fe, a partir dels senyals que Déu ens dona. Aquells que de debò busquen Déu el trobaran. Caldrà, però, que mirin enlaire, cerquin l'estel, es posin en camí, es facin humils i senzills.

3. Quan creuran que Jesús és el Fill de Déu viu, creuran en Ell i l'estimaran, l'estel podrà ja desaparèixer, perquè el tindran resplendent i brillant en els seus cors.

El mossèn

LA VELLETA I EL JOVE

per ANNA

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un país llunyà, qui sap on para, vivia una velleta molt pobre, molt, molt pobre. La pobre velleta vivia tota sola en una vella cabana de fusta.

Heus aquí que un vespre, quan ja tot era fosc i el vent bufava més fort que mai, va sentir uns forts trucs a la porta. La velleta es va espantar molt. Resulta que ella mai no obria la porta a ningú perquè ja feia molt de temps que creia que la mort vindria a buscar-la aviat.

En sentir els trucs a la porta, va començar a tremolar. No volia obrir. Tenia molta por que la mort se l'emportés. Però els trucs no paraven. Això sí, cada cop eren més dèbils. Una estona després, el silenci va ocupar el lloc dels cops.

Lavors, la velleta, una mica més tranquil·la, va acostar-se a la finestra i va fer-hi un cop d'ull. Estès a terra, davant de la porta, hi havia un noi jove (pel cap baix devia tenir uns divuit anys, i no més de vint-i-cinc), molt pàl·lid i amb els ulls tancats. Semblava haver perdut el coneixement.

A la velleta se li va entendre el cor. Va obrir la porta i, amb molt de compte, va dur el noi fins al llit. Era un noi molt maco, ros, i amb el nas pigat. La velleta en va tenir cura fins que va recobrar el sentit.

Quan el noi es va despertar, va voler mostrar el seu agraïment a la velleta quedant-se amb ella per ajudar-la. Li col·lia llenya i vigilava que el foc sempre fos encès, feia la neteja de la cabana i en treia la pols, treia la neu de davant de la porta, tenia cura de les gallines, i feia qualsevol cosa que la vella necessités. Però sobretot, li feia molta companyia. La velleta no va trigar gaire a agafar-li afecte. L'estimava com si fos fill seu.

Heus aquí que un dia el noi va preguntar a la dona per què havia trigat tant a obrir-li la porta el dia que havia arribat. La velleta, una mica avergonyida, va confessar-li les seves pors.

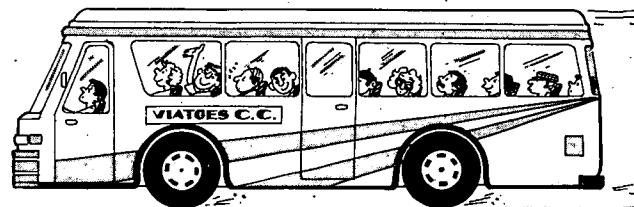
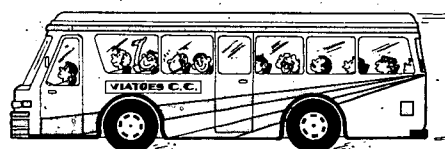
El noi va fer un somriure i li digué:

—No has de tenir por, la mort és inevitable, per molt que t'amaguis, trobarà la forma que li obris la porta. Però no pateixis, la mort és dolça i suau. I quan t'agafi de la mà, deixaràs enrera tots els patiments de la terra. I mentre deia això, va oferir-li la seva mà. —Anem, el Pare ens espera.

Ara la cabana és buida, i la velleta no tornarà a estar sola mai més.

ANNA

Avet Set — Avet Set —

LX VIATGE CULTURAL

20 de gener

VISITAREM: El Museu de Pau Casals a Sant Salvador i a la tarda assistirem a la representació dels Pastorets Musicals del Vendrell en el teatre "La Lira".

Auditori Pau Casals a Sant Salvador.

Pau Casals

Preu: 3.000 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant i entrada al Teatre. Per reserves de places truqueu al tel.: 215 28 05, Sra. Montserrat. La sortida serà a les 9 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

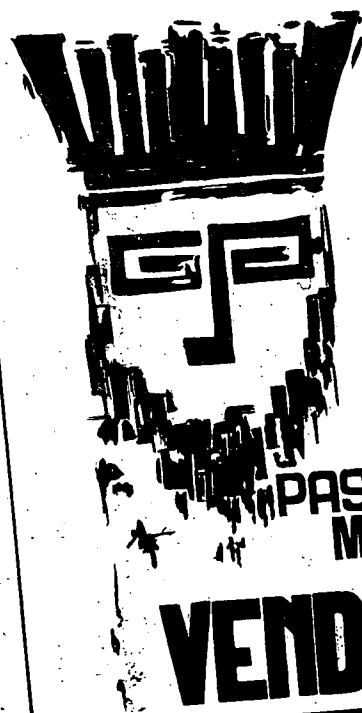
DINAREM

Restaurant XALOQUELL

SANT SALVADOR

Tel.: (977) 68 08 19

EL VENDRELL

AVÍS La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

**PER NADAL, VENEN ELS FREDS,
I ELS CAMINS SÓN PLENS DE GEBRE,
MISSA DEL GALL, EL PESSEBRE,
EL TIÓ I ELS PASTORETS.**

(Preludio de "La Flor de Nadal")

LA FLOR DE NADAL

Autor: **Francesc A. Picas**

ELS PASTORETS DE L'AMETLLA DE MEROLA

La Flor de Nadal ha florit de les arrels cristianes de la Catalunya mil·lenària no deixem que es merceixin les nostres tradicions

Un espectacle teatral realitzat amb la més acurada tècnica moderna. Uns "Pastorets" que inclouen tot el sentit bíblic doctrinal i popular de la Festa de Nadal

El millor obsequi a les famílies i als amics, en aquestes Festes Nadalenques: **La Flor de Nadal**, en la versió que es representa a l'Ametlla de Merola, original de Francesc A. Picas

Una tradició nadalenca que oferim a totes les famílies de Catalunya. Demaneu les entrades anticipadament

DIES DE REPRESENTACIÓ

SANT ESTEVE	26 DESEMBRE	1990
DIUMENGE	30 DESEMBRE	1990
DIUM. (REIS)	6 GENER	1991
DIUMENGE	13 GENER	1991
DIUMENGE	20 GENER	1991
DIUMENGE	27 GENER	1991
DIUMENGE	3 FEBRER	1991

**HORA DE LES
REPRESENTACIONS:
Tarda a 2/4 de 5**

COMANDA D'ENTRADES

A L'AMETLLA DE MEROLA

RAMON RIERA - Carrer Vell, 18 - Tel. 839 02 36
de 7 a 10 del vespre. Dissabtes d'11 a 2 de la tarda.

A BARCELONA

JOAN COSTA I FERRER - C. Menorca, 94-98 2.º D
Telèfon 313 15 49

A MANRESA

VIATGES BAIXAS, S.A. - Carretera de Cardona, 2
Telèfons 872 41 16 - 872 11 04

A VIC

JOSEP SERRA I MANENT Carrer Verdàguer, 6
Telèfons 885 21 61 - 886 39 47

Prefixa telefònic de Barcelona (93)
Situació geogràfica: Carretera de Manresa a Berga,
kilòmetre 21.